

Phồn Cẩm

Contents

Phồn Cẩm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	43

Phồn Cẩm

Giới thiệu

Edit&beta: Tử Đằng HoaThể loại:Ít lời trung khuyến công x thanh cao chán đời mỹ nhân thụ, niên hạ, hí khúc, hồ sủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-cam>

1. Chương 1

Bảy giờ mùa hạ lúc nào cũng mang theo dư vị buổi chiều. Chương Phồn làm xong cơm cho mẫu thân, lại đẩy vung lên, rồi mới yên lặng về phòng, khóa lại.

Hắn lấy ra mảnh vai áo hình cụm mây từ dưới gối, để lên mặt, hít thật mạnh. Ngoài mùi hương son phấn còn một mùi vị khác. Hắn tưởng tượng đến gương mặt Trình Cẩm động tình cùng với hai cái đùi trắng bóng, trái tim cũng khắp nhảy khỏi ngực.

Mơ hồ cảm thấy Trình Cẩm giống như rắn, là rắn tinh.

Trình Cẩm có một đôi mắt ma mị, giống như sắp bước vào hoàng tuyền, xinh đẹp quyến rũ như hoa.

Chương Phồn hưng phấn muốn khóc, xiết mạnh miếng vải, giống như muốn xé rách luôn, sau đó bị tiếng phá cửa thô bạo kéo tỉnh.

– Chương Phồn! Lăn ra đây, có sủi cảo mà không có dấm chua, ý mày là không cho lão nương ăn cơm phải không!

Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, hần chỉ còn cách mặc quần, nhét miếng vải vào dưới gối, mặt lạnh mở cửa.

– Cửa hàng tạp hóa chỉ cách vài bước chân.

Nữ nhân trang điểm rất đậm, môi đỏ mọng, mặt trắng bóc, liễu diệp loan mi, có thể coi là một vị mỹ nhân, nhưng Chương Phồn cũng không muốn nhìn, cũng không biết như thế nào mới là đẹp.

Mẫu thân trụ lạc, hần mặc kệ không quản nổi. Sắp lên đại học rời nhà rồi, là một đại học hạng hai, khóa không nhiều, hần sẽ có thời gian về nhà làm bữa cơm cho bà ta.

Hần cuối cùng vẫn phải đi mua dấm chua. Lúc trở về đi ngang qua nhà Lí đại gia, thấy lão gia tử lại kéo cây đàn nhị quấy nhiễu cây Chi Dương bên cạnh, nhiều khi có thể dẫn tới vài con chim từ trên cây. Mỗi khi kéo cây vĩ, gân xanh liền nổi trên mu bàn tay vốn khô quắt như vỏ cây, âm thanh phát ra giống như muốn xé toạc lỗ tai vậy, lại còn rung đùi đắc ý.

Hần nghe âm thanh đó, lại nghĩ tới Trình Cẩm. Nghĩ muốn miệng nhỏ cắn vành tai hần, đầu lưỡi đỏ tươi liếm nhẹ, hơi thở ấm áp phả vào như muốn len lên tận đầu óc.

Trình Cẩm rất gầy, mỏng lại cong mẩy, mặc lên mấy chiếc quần rộng thùng thình nhìn cứ như tòa núi nhỏ.

Trình Cẩm không thích cười, mặc dù cặp mắt xếch kia của y cười rất đẹp.

Nếu không phải do lần đó Chương Phồn ở trong WC ở hậu kì phá hỏng “chuyện tốt” của Trình Cẩm, thì chắc là bây giờ hần cũng không quen biết Trình Cẩm, càng đừng nói cái gì mà gặp gỡ.

Hần mỗi tháng đều sẽ đi tới một cái nhà hát nhỏ sắp phải đóng cửa nghe hát. Thời gian nghe còn tùy vào tâm tình của “con hát”, có đôi khi là một hồi, có đôi khi là mấy màn.

Hần nhớ rất rõ, tràng diễn hôm đó là Thiên nữ tán hoa, khúc Quan Thế Âm mãn nguyệt diện châu khai diệu tương. Buổi trưa uống nhiều canh, bỗng muốn đi vệ sinh, hần đành chạy vội vào WC.

Rạp hát nhỏ rách nát, WC là dành cho cả nhân viên và người xem, chỉ bao gồm hai gian, một gian đóng chặt, hần là có người. Hần vừa vào gian còn lại, chợt nghe gian bên cạnh có tiếng động, là tiếng của cơ thể va chạm với cánh cửa, cùng với tiếng ô ô rên rỉ của miệng bị bịt chặt. Trong bụng hần lúc này như sóng cuộn biển gầm, không rảnh phân tâm, vừa mới đi đóng cửa, liền nghe tiếng phá cửa rất mạnh, sau đó là tiếng khóc giống như thở không thông, thảm thiết lại mê người, âm thanh giống như bị ngăn chặn yết hầu.

Hần kéo quần, dùng sức vịn lấy nắm cửa, cửa lâu năm không được tu sửa sao chịu được lực như vậy, trực tiếp đầu hàng, sau đó hần thấy được người trong WC.

Đó là lần đầu tiên hần thấy Trình Cẩm.

Ngoài miệng dán băng dán, gương mặt vì hít thở không thông nên hồng nhuận, đầy mồ hôi, mắt xếch hẹp dài mệt mỏi nhìn hần, Chương Phồn không nhìn kĩ, chỉ vội vàng gỡ băng dán, sau đó hần nghe được người nợ thiếu kiên nhẫn nói:

– Cậu làm gì?

Chương Phồn ít lời, nhưng hần lời đời, biết sau đó đối phương hần nên nói cảm ơn.

– Tôi cứu anh.

– Tôi còn phải cảm ơn ngài?

Đối phương cười nhạo một tiếng, mặc quần, động tác giơ tay nhấc chân cực kì tao nhã, cũng không giống như nén giận.

Y là tóc dài, nhưng vẫn không thể che giấu y là nam nhân.

Da thực trắng, ánh mắt trống rỗng, áo sơ mi chữ T lỏng lẻo treo trên người, đơn bạc đến mức giống như chỉ cần một trận gió là đã có thể thổi bay vậy.

Chương Phồn ma xui quỷ khiến kéo lấy tay áo đối phương. Y nhìn hắn một cái, rồi không tiếng động thu tay về.

– Tôi không thích bị người khác chạm vào.

Bộ dạng Chương Phồn cũng coi như đẹp trai, nhưng là kiểu trẻ ranh to xác. Hắn hàng năm luyện tập, cánh tay rắn chắc, so với đối phương đơn bạc so lên thì rất có lực áp bách.

– Thật xin lỗi.

Trình Cẩm không để ý tới hắn, bên ngoài WC có tiếng la to, ban đầu là Trình lão sư, rồi Trình lão bản, sau kêu cả tên họ:

– Trình Cẩm, anh đâu rồi.

– Đi trước.

Trình Cẩm đi thoáng qua bên người hắn, Chương Phồn ngửi được hương vị trên người y, rất thơm, hơi giống mùa hoa trà của tiệm hoa hắn làm công.

2. Chương 2

Đây là lần đầu tiên Chương Phồn nhìn thấy nụ cười chân thành của Trình Cẩm, giống như muốn khắc nó vào trong xương cốt. Hắn đột nhiên quỵ xuống dưới chân Trình Cẩm, trong cổ họng phát ra thỉnh cầu.

– Tôi có thể ngủi anh sao, anh thơm quá.

Lúc Chương Phồn quay về chỗ ngồi, trên đài đang xướng Quý phi say rượu, hải đảo băng luân sơ chuyển đài, là phân đoạn hắn đã nghe gần tám trăm lần.

Người trên đài phát tay áo mà ca, tư thái quyền rũ lúc say rượu nhìn một cái không sót gì, giống như thật sự uống rượu đến xướng. Chương Phồn nhìn không chớp mắt, vừa vận dụng đến ánh mắt hẹp dài kia, người nọ sáng mắt lưu chuyển, thật giống như kéo người ta rơi vào.

Khúc hết người tan, phía dưới người xem cũng không nhiều ít, chỉ ngồi đầy một phần hai. Mọi người nói đùa nhau ra về, Chương Phồn lại không đi. Lưng hắn thẳng tắp, xem Trình Cẩm mặc đồ diễn ở trên đài nói chuyện phiếm với người khác, xem váy xòe vàng óng kia, xem mũ phượng kia, xem cặp mắt như hàn đàm* kia.

(*: aka hồ/ đầm lạnh lẽo)

Trình Cẩm nói câu gì với tràng vụ, rồi mới đi về phía hắn. Người này bộ dáng tốt, nhưng mặt mày lạnh lùng, giống như thần tiên không nhiễm khói lửa.

– Chúng tôi phải thu dọn.

– Anh khi nào lại xướng?

Chương Phồn quan sát vai áo hình cụm mây, tầm mắt dao động đến đôi môi mỏng không có huyết sắc kia.

– Không cố định.

– Tôi ngày nào cũng đến.

Chương Phồn cảm thấy mình giống như tên biến thái, có lẽ chính xác là tên biến thái mới đúng.

Trình Cẩm hứng thú đánh giá hần vài lần, ngồi xuống một bên ghế.

– Học sinh?

– Ừm.

– Học cái gì?

– Máy tính cùng với phần mềm điện tử.

– Nghề tốt, kiếm ra tiền.

Trình Cẩm nâng tay giặt giặt hoa trên diễn phục, đây là một bộ diễn phục cắt may rất đẹp, hần là gấm Tô Châu, hoa văn rất nhỏ rất tinh xảo, cũng rất xứng với y.

– Anh ngày mai có tới chứ?

Chương Phồn không từ bỏ ý định hỏi lại.

– Tôi rất ít gặp sinh viên thích nghe diễn.

Trình Cẩm chống cằm nhìn hần, ánh mắt có chút tìm kiếm. Chương Phồn si mê nhìn mặt y, thẳng đến lúc đối phương cảm thấy không khỏe mà dời đi tầm mắt, hần mới giống như người ngu dốt mà thành thật, nhấn mạnh lại lời nói.

– Anh mai có đến chăng? Tôi muốn gặp.

– Không đến.

Trình Cẩm thu lại tầm mắt, chuyển thành gương mặt lạnh. Chương Phồn nhìn tay y, giống như hành tước vỏ, thực trắng thực non, không có da chết, không có nhăn, sạch sẽ.

– Đi đây.

Trình Cẩm giống như không muốn dây dưa với hần, nâng mông muốn chạy. Chương Phồn nóng nảy, theo bản năng đứng dậy, đưa tay ngăn lại, lại còn túm rách vai áo đối phương. Chất vải tốt lắm. Dù mặt trên có thêu hoa tinh xảo, nhưng sờ trong tay vẫn trơn bóng như vậy.

Hần thấy sắc mặt Trình Cẩm khó chịu một chút, há mồm muốn giải thích, giơ tay đưa trả mảnh vai áo.

– Thực xin lỗi.

– Bỏ đi.

Mảnh vai áo cứ thế rơi vào tay hần. Hần lúc sau ngày nào cũng tới rạp hát nhỏ, nhưng vẫn không gặp được Trình Cẩm một lần nào nữa.

Sau lại hỏi người canh cửa mới được biết, Trình Cẩm người này tính tình tùy tiện, lúc muốn thì gió thét trời giông cũng không ngăn được, lúc không muốn thì Thiên Vương lão tử cũng bó tay.

Hần cầm dấm chua bỏ lên trên bàn cơm, bà ta đã sớm chịu không nổi mà ăn hết một mâm sủi cảo, đang nằm ườn trong phòng khách xem phim đĩa. Đĩa phim Hongkong xưa cũ, lúc phát có vài âm thanh kì dị hần nghe không hiểu, thực ồn. Chương Phồn quay về phòng mình, đóng cửa, sau đó nghe thấy bà ta kêu hần.

– Chương Phồn! Mày giấu thuốc lá của tao đi đâu?

– Tôi không lấy.

– Tao biết mày không lấy, mày cất nó ở đâu?

Giọng nói nữ nhân the thé, giống như tiếng móng tay cào lên bảng đen vậy.

– Không biết.

– Mày con mẹ nó đừng nói là có chương ngại giao tiếp hả? Một gậy đánh không ra cái rắm*, mày với mẹ ruột một ngày cũng không nói được mười câu.

(*chỉ người ít nói, khó gần)

Chương Phồn mở cửa, nhìn thấy mẹ hần mặc bra cùng quần lót nằm trong phòng hét, hần nhìn thấy gần như toàn bộ cơ thể, nhắc nhở bà ta một câu.

– Tôi hai mươi rồi.

– Hai mươi thì sao cơ, mà lúc tám mươi không phải cũng là bò từ trong tử cung tao ra sao(?), thấy cũng thấy hết rồi. Sống hai mươi năm, không hút thuốc, không uống rượu, biết đánh nhau để làm gì? Tay con gái còn chưa sờ qua, tao sao lại sinh phế vật như mày.

Giáo dục của bà ta trước nay vẫn luôn dị dạng. Chương Phồn không biết tại sao tam quan bà ta lại vụn vẹo như vậy, cứ nghĩ nếu không hút thuốc uống rượu thì có vẻ nường pháo. Con trai gặp mặt nhau khoác lác chỉ cần so xem ai ngủ với nhiều nữ nhân hơn là được. Hần lười đi sửa bà ta, nhưng cũng không gặt bừa.

Tên của hần cũng vậy, nhìn có vẻ văn nhả nho khí, thực chất Phồn ý là nhiều.

– Tao không nghĩ có con, lúc đó không có tiền phá thai, mới phải sinh. Đừng hỏi cha mày là ai, tao cũng không biết.

Từ lúc Chương Phồn có trí nhớ, mẫu thân mỗi ngày đều trang điểm đẹp để đi ra ngoài, đôi khi là vui vẻ quay về, sẽ làm cho hần vài miếng thịt bò làm đồ ăn vặt, nếu mất hứng quay về, hần cũng sẽ được nhận quà, một cái bạt tai, hoặc hai.

Cho nên hần không muốn về nhà. Hần thà đứng dưới cây Chi Dương theo ông nội Lí nghe diễn, sau đó ông nội Lí mua TV, vĩnh viễn dừng ở kênh hí khúc.

Chương Phồn trừ việc lớn lên nửa cân điếc, thì cũng không lệch lạc. Không có ý vào mặt suất mà ngủ hay đùa giỡn con gái nhà người ta, học tập cũng không gặp trở ngại, lảng giềng nhờ hần sửa ống nước cũng không nói nhiều, tất cả mọi người đều nghĩ hần thực bình thường.

Nhưng chỉ có Chương Phồn mới biết, hần là có bệnh.

Hần thu thập chén bát, không nói gì với mẫu thân, cứ thể quay người ra ngoài.

Rạp hát nhỏ thế mà còn sáng đèn, Chương Phồn đẩy cửa, vừa vào nhìn tới người trên đài, dáng người kia hần sẽ không lầm, còn có mái tóc dài kia.

Tay áo Trình Cẩm vén tới cánh tay, đang luyện tập bước dài. Y hần đã thấy Chương Phồn, nhưng cũng không dừng lại. Chương Phồn cũng không quấy rầy, hần tìm hàng ghế gần nhất ngồi xuống nhìn chăm chăm Trình Cẩm, như đang nhìn dòng nước đẹp nhất chảy từ trên núi xuống, như đang nhìn mặt trời của hần vậy.

(best of so sánh =)))

(* nghĩa trên mặt chữ, chính là luyện tập mấy bước đi cho nó dài á)

Trình Cẩm rút cuộc cũng xuống đài, đi tới trước mặt Chương Phồn, trên mặt đầy mồ hôi, thần nhiên nói:

– Cậu chạy đến đây mấy lần rồi?

– Chín lần.

– Trong đoàn có nhiều người xướng tốt hơn tôi.

– Không ai xướng tốt hơn anh.

Chương Phồn nói thành thực mà kiên quyết, nhưng Trình Cẩm rõ ràng không tin.

– Chưa từng trải cảnh đời?

– Tôi từ nhỏ nghe diễn, mọi đoạn xướng của danh gia kinh kịch tôi đều nghe qua, tôi cũng đi qua nhiều rạp hát, cũng nghe qua nhiều diễn viên trẻ xướng.

Chương Phồn ngẩng đầu nhìn y, trong mắt tràn đầy khát cầu cùng khát khao.

– Không ai xương tốt hơn anh.

Trình Cẩm nhìn kỹ vị sinh viên trẻ tuổi này, cho hắn một khuôn mặt tươi cười.

Đây là lần đầu tiên Chương Phồn nhìn thấy nụ cười chân thành của Trình Cẩm, giống như muốn khắc nó vào trong xương cốt. Hắn đột nhiên quỳ xuống dưới chân Trình Cẩm, trong cổ họng phát ra thỉnh cầu.

– Tôi có thể gửi anh sao, anh thơm quá.

Lời này nếu người khác nói Trình Cẩm chỉ cảm thấy đáng khinh, cũng yêu cầu tôn trọng nhau chút. Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy, Chương Phồn rất thành kính, ánh mắt chân thành, mặc dù vẫn nhìn ra được ngọn lửa dục vọng bị áp chế.

Y cảm thấy Chương Phồn thật giống chó, chớp mũi đối phương cách lớp vải vóc vuốt nhẹ nhưng cũng không tùy tiện chạm vào thân thể y. Chương Phồn không có động tác quá khích, hắn quả thật là chỉ gửi mùi hương của Trình Cẩm, chỉ là lực đạo giống như muốn ôm người ép vào bên trong cơ thể.

Ngoại lệ của Trình Cẩm.

Y cho phép một đứa nhỏ mới chỉ gặp hai lần tiếp xúc thân thể, càng không xong, y thể mà có phản ứng.

3. Chương 3

– Sao lại dán băng dính ở miệng.

– Sở thích, giống như có người thích mặc tất, có người thích diễn trò.

Trình Cẩm đơn giản nói thẳng, không che che giấu giấu. Làm cho y không có chút nào đáng khinh, ngược lại rất tao nhã kiềm chế.

– Cậu thích nghe đoạn nào, tôi xương coi như bồi thường chín lần kia.

Trình Cẩm rút chân ra, chậm rãi đi lên đài, y không mặc diễn phục, chỉ có áo len với quần bò.

– Diễn phục, đạo cụ không mang. Cậu nghe tạm.

– Cái gì cũng được, chỉ cần anh xương.

– Vậy nghe Đại vương?

Lặng nhìn vua ngủ yên sau màn che, ta nơi này vùng tiền tán sâu tình.

Chương Phồn nhìn mặt mày thanh cao của Trình Cẩm, nhìn nốt ruồi nơi khóe mắt y, nhìn đoạn cổ mỏng manh tựa như chỉ cần chạm có thể vỡ nát, hắn nuốt nước bọt. Chỉ cảm thấy như có lửa đốt lòng, đồ vật nơi đứng quần cũng cứng ngắc.

Hắn thầm mắng biến thái, rồi lại liếc nhìn vì không muốn bỏ lỡ. Hắn nghe không được, chỉ nhìn được đôi môi Trình Cẩm động đậy, hắn tưởng tượng viễn cảnh trích tiên kia rơi xuống trần gian, thứ thô bỉ tanh nồng của hắn dính vào hương vị của Trình Cẩm, tức khắc cảm thấy khó kiềm chế. Sau đó Trình Cẩm cầm tay hắn chạm vào cổ y, nơi đó xinh đẹp như dự dõ hắn hợp gian*.

(* là làm chuyện ấy ấy)

Âm cuối rơi xuống, ý dâm trong đầu cũng bị bắt buộc tạm dừng. Trình Cẩm đang nhìn hắn, vẫn là ánh mắt tìm tòi đó, nhưng Chương Phồn cảm thấy con người lãnh đạm đó hơi phiếm nhân tình.

– Cậu không nghe xương, nghĩ gì đó?

– Nghĩ anh.

Chương Phồn không dấu giếm. Hắn tuy ít nói, nhưng lực diễn đạt không kém, hơn nữa còn rất thuần thực việc dùng từ, biết làm thế nào để nói lên tâm tư một cách ngắn gọn nhất.

Trình Cẩm không nói, giống như nghe được một chuyện cười. Chương Phồn lại hỏi:

- Sao lại dán băng dính ở miệng.
- Sở thích, giống như có người thích mặc tất, có người thích diễn trò.

Trình Cẩm đơn giản nói thẳng, không che che giấu giấu. Làm cho y không có chút nào đáng khinh, ngược lại rất tao nhã kiềm chế.

- Rất nguy hiểm.

Chương Phồn tự hỏi nửa ngày mới nói ra, Trình Cẩm không cho là đúng.

- Tôi không làm với người khác, xuống tay cũng có chừng mực.

Chương Phồn không biết nên nói gì, hắn cúi đầu, lại có cảm giác Trình Cẩm đang nhìn hắn. Hắn nhìn chăm chăm cổ chân lộ ra dưới ống quần của Trình Cẩm, bỗng có khao khát quỳ xuống liếm.

- Tôi đi trước.

Trình Cẩm thấy Chương Phồn chạy trốn. Y lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với một người.

Cuộc sống cần cỗi đơn bạc của y bỗng xuất hiện một vị khách không mời, rất đột ngột, rồi có chút đáng yêu.

Chương Phồn thành thành thật thật đi học một tuần, không tới rạp hát. Nữ hài tử truy hắn vẫn đông như trước, tùy tiện bắt cũng được một đám. Mở hòm tủ giữ đồ, lại một đồng thư hồng nhạt rơi xuống chân hắn, hắn mặt không đổi cầm thư lên nhét về, sau đó khóa tủ.

- Hóa ra lần nào cậu cũng không thèm đọc.

Một âm thanh tức giận truyền từ sau lưng, là một cô gái rất thanh tú. Chương Phồn lục trong đầu, mới nhớ cô là hệ ngoại ngữ, bọn họ chung khóa.

Chương Phồn gật đầu như chào hỏi, xoay người bỏ đi, lại bị nữ hài tử kéo lấy tay áo. Chương Phồn nhìn gương mặt tinh xảo, xem bộ ngực no đủ cùng với đường cong lả lướt của cô; rất được, nhưng hắn không thích.

Hắn rút tay về, lui về phía sau, cũng không chào hỏi đã bỏ đi.

Nữ hài tử còn hô to, có vẻ đã tìm hiểu sơ sở thích của hắn.

- Mình cũng thích nghe diễn, lần sau chúng ta cùng đi đi.

Chương Phồn quay đầu nhìn, rồi dừng lại. Hắn không như cũ im lặng, mà đặt ra hàng loạt vấn đề, giống như là dùng hết câu nói trong một tháng này.

- Cậu thích trường phái nào? Xương đoạn yêu thích là gì? Thích nhanh hay chậm? Lễ nghi cơ bản của nghe xướng là gì?

Nữ hài tử cứng họng, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ hỏi nhiều như vậy, nhưng vẫn kiên trì tìm chết.

- Thích, thích mai phái, gọi là tương sinh?

Đôi mắt Chương Phồn đầy lạnh lùng.

- Đó là tuân pháp kinh điển. Cậu căn bản không thích nghe, đừng miễn cưỡng bản thân, cũng đừng nhuộm bản nghe xướng.

Lúc về tới nhà, mẹ hắn thế mà lại không ra ngoài. Bà ta ở trong sân cần hạt dưa, làm cho khắp nơi bừa bãi. Chương Phồn cầm chổi, quét quét sơ, thì thấy được mảnh vai áo ở trong tay bà ta.

- Đưa tôi.

Chương Phồn không còn vẻ nhẫn nhục chịu đựng, hấn như một con báo bị chọc giận, bộ dáng giống như giấy tiếp theo sẽ xé xác bà ta. Mẹ hấn ném mảnh vải kia vào ngực hấn, âm dương quá khí nói một câu.

– Đồ vật của con hát nào, mẹ nó thơm chết, cái đực hạnh gì, dâm chết.

Chương Phồn không để ý tới mồm miệng dơ bẩn của bà ta, cầm mảnh vải về phòng.

Mặt trên dính mùi của mẹ hấn, lại luyến tiếc vứt bỏ. Hấn mở góc tủ, để mảnh vải vào phía dưới cùng, sau đó khóa lại.

Lúc ra ngoài, hấn lần đầu tiên mắng mẩu thân.

– Đừng chạm vào đồ tôi.

Hấn lại tới rạp hát nhỏ, đại gia trong cửa đã quen mặt hấn. Thần bí nói cho hấn, hôm nay có vị diễn xướng rất nổi tiếng, được nghe là phúc của hấn.

– Trình Cẩm hử?

– Gì gì, Trình Cẩm nào, Trình Cẩm tuổi gì, lần này là lão bản rạp hấn nhin đau lấy tiền mời về đó, tầm cỡ quốc gia, mau mua vé, không tiếc đâu.

Chương Phồn nhìn nhìn, hôm nay người xếp hàng mua vé đúng là nhiều hơn bình thường.

Hấn cầm cuống vé tìm chỗ ngồi, mọi người cũng không đối xử tệ với hấn, cũng cho hấn một vị trí không tệ, chính giữa, không quá xa cũng không quá gần, khung cảnh trên đài nhìn một cái là thấy rõ.

Diễn viên này hấn biết, TV có chiếu. Có rất ít con hát có thể công thành danh toại, được bước vào đại sảnh vàng của giới diễn xuất.

Giọng hát sạch sẽ nội lực, thần sắc quyến rũ động lòng, trang phục và đạo cụ nhìn sơ qua là biết hàng xịn. Chương Phồn dùng ánh mắt thưởng thức nghệ thuật quan sát, đây chính là một hồi thịnh yến hoàn mỹ.

Hấn rời đi.

Đi đến cửa toilet, Trình Cẩm quả nhiên ở đó. Nhưng lần này y rất nghiêm túc, hút thuốc nhả khói, sườn mặt chìm trong bóng tối, thiếu hứng thú.

– Sao không nghe diễn? Khó có được, vị này chỉ tới một lần.

– Xướng không tệ.

Chương Phồn nói thật, Trình Cẩm dụ thuốc, quay đầu đi rửa tay. Chương Phồn nhìn từ phía sau, gầy yếu đơn bạc, nhưng vĩnh viễn giữ thẳng tắp.

– Tôi có thể ôm anh không, một chút thôi.

Trình Cẩm cười nhạo, một bên rửa tay một bên nói:

– Vị kia rất gần gũi, xướng xong gặp mặt một chút. Không chỉ là ôm, có khi hôn cũng được nữa.

– Tôi chỉ muốn ôm anh.

Chương Phồn nhìn hình y ở trong gương, ánh mắt si mê như muốn thiêu cháy y.

Trình Cẩm ngẫm đồng ý. Cánh tay rắn chắc kia kéo y vào lồng ngực. Hai người dán rất gần, Trình Cẩm mở miệng nhắc:

– Cậu cứng.

4. Chương 4

– Hát hí khúc là bị ép. Nhưng khi tôi muốn từ bỏ, lại phát hiện trừ hí khúc tôi cái gì cũng không biết, tôi trốn tới đây.

Y dầm nát thuốc, nhìn vào ánh mắt tổn thương của Chương Phồn.

(warning: có h)

Chương Phồn sưng sốt, theo bản năng dịch hông về phía sau. Trình Cẩm để hấn ôm, đột nhiên xấu xa cong hông về phía sau.

Chương Phồn buông tay, thẳng lui về phía sau. Trình Cẩm không nghĩ là hấn sẽ lùi lại, bèn xoay người đi túm, Chương Phồn lao đảo, hai người đụng vào nhau. Không giống như phim truyền hình đến cảnh này là hôn môi, Trình Cẩm va vào lao đảo, phía sau đụng vào bồn rửa tay. Trình Cẩm một tay chống bồn rửa tay, chất lỏng màu trắng chảy đầy tay hấn, dính dính nhớp nhớp. Chương Phồn dựng chai lên, đưa tay ôm lấy Trình Cẩm vào trong lồng ngực.

Âm thanh hấn rất đơn giản, mang theo nóng rực, không có kết cấu truyền vào tai Trình Cẩm, như là say rượu muốn sặc vậy.

– Anh tốt nhất, không ai tốt hơn anh, anh tốt nhất.

Tay Chương Phồn sờ soạng trên người Trình Cẩm đốt lửa, ngạo mạn đến nóng bỏng, ánh mắt bệnh trạng mà phát ra ánh sáng kì dị.

Chương Phồn giống như đang nhìn một vật triển lãm, Trình Cẩm là vật triển lãm của hấn.

Tay hấn mò vào sơ mi, vuốt ve từng chút. Làm da Trình Cẩm bóng loáng nhẵn nhụi, còn đẹp hơn cả thân thể phụ nữ. Chương Phồn vùi đầu vào trong quần áo Trình Cẩm, liếm láp. Đầu lưỡi giống như cá trích, hấn mê loạn hút đầu vú, hút đến nổi mà hai viên hồng nhuận như sắp chảy sữa. Trình Cẩm ôm gáy Chương Phồn, tính khí ở dưới sớm ngẩng đầu, đỉnh còn chảy ít dịch, làm ướt quần y. Y bị Chương Phồn hút đến thoải mái, khỏe mắt cũng phiem hồng, gắt gao ôm Chương Phồn vùi vào ngực mình. Thậm chí cảm thấy đối phương sắp cắn đứt đầu vú, y đau đến kêu rên, cảm giác được Chương Phồn giãy dụa, muốn ngẩng đầu. Trình Cẩm không cho, nhưng Chương Phồn nghe thấy được mùi máu trong miệng, hấn ngẩng đầu lên, thấy mặt mày y trắng bệch. Trình Cẩm giống như vừa mới vớt từ nước lên, cầm lấy tính khí cứng ngắc của Chương Phồn, cười ngây thơ, nhưng nói ra lại dâm vô cùng:

– Tôi nhớ cậu nợ tôi một lần lên đỉnh.

Chương Phồn gầm nhẹ một tiếng, một đá đập mở cửa toilet, đè Trình Cẩm lên cánh cửa không khóa, thân thể va đập vào cửa vang lên một tiếng trầm đục. Trình Cẩm đau đớn kêu lên, Chương Phồn đỏ mắt, giống như con báo khóa lấy con mồi. Hấn mở quần Trình Cẩm, vắt hai chân trắng bóng lên vai mình, đầu lưỡi lùa vào huyết khẩu, giống như giun chui vào động. Huyết khẩu hồng nhạt co rút như mời chào hấn tiến vào, Trình Cẩm xé băng dán trong tay, dán lên miệng. Cảm giác khó thở quen thuộc xuất hiện làm y thấy an tâm, y lắc mông để Chương Phồn dễ dàng liếm nơi ấy hơn, y thích chết, một bên đập cửa một bên run hai chân, trong miệng truyền ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, khỏe mắt chảy nước, gương mặt thanh cao bị đục nhiễm khói lửa nhân gian, lẳng lơ vô cùng. Chương Phồn buông tha cho miệng huyết bị liếm đến sưng đỏ kia, thả chân Trình Cẩm đứng thẳng lên, cới quần lấy ra vật cứng ngắc, cứ thế mà nhét vào. Trình Cẩm rên rỉ, ngửa đầu về phía sau. Chương Phồn không lưu tình, cứ thế ra sức cắm vào. Dâm thủy cùng nước bọt hấn hòa vào nhau, chảy ra làm ướt cả quần hấn. Trình Cẩm bị hấn cắm đến run rẩy, bên trong nóng chặt giống như chuẩn bị hòa tan hấn, hấn điên cuồng làm, còn thịch như đâm tới cả nội tạng. Đây là một hồi giao hợp cực thô bạo, Trình Cẩm lắc đầu xô đẩy, thân thể thành thật mà hướng về tính khí hung bạo. Y cầm tay Chương Phồn che lại mũi, y chưa từng cảm nhận được khoái cảm nào kịch liệt như vậy, bởi vì vậy, y càng muốn tới gần cái chết.

Trình Cẩm bị làm đến mất hồn, tóc dài tán loạn trên người Chương Phồn, y ô ô khóc kêu, miêng băng dính ngoài miệng ẩm ướt, suýt nữa rơi xuống.

Y bị Chương Phồn làm đến bấn ba lần, đến lúc tính khí đã đau, bên trong không còn gì để bấn nữa, Chương Phồn tên súc vật kia mới bấn, y sắp ngất rồi.

Trình Cẩm giật bằng dãn ngoài miệng, nhìn người vừa mới kết hợp với mình, bộ dáng chính nhân quân tử đấy, còn đang hôn đỉnh đầu y kìa, giống như mèo nhỏ đùa giỡn với miếng vải yêu thích vậy.

Y đột nhiên cười, nhẹ nhàng đá Chương Phồn một cái, Chương Phồn ôm y vào, vuốt ve đỉnh đầu, như đối xử với bảo bối trân quý nhất.

– Trình Cẩm, anh thật tốt, cảm ơn.

Trình Cẩm thích hẳn ít nói như vậy, bởi vì như vậy, mỗi câu nói của Chương Phồn đều hết sức chân thành.

Trình Cẩm mặc quần vào, Chương Phồn rất tốt, không làm dơ quần áo y, chỉ là hơi nhăn. Đối với tình huống của trận sách này, như vậy là rất tốt rồi.

Y mở cửa đi ra, Chương Phồn sưng sốt, ba giây sau mới như tỉnh mộng, chạy đuổi theo.

– Trình Cẩm, anh, chúng ta, tôi...

Trình Cẩm nhìn Chương Phồn, ánh mắt như nhìn kẻ xa lạ.

– Sao vậy?

– Chúng ta làm, làm rồi...

Chương Phồn đỏ mặt, giống như đang tìm kiếm từ ngữ, cuối cùng không tìm được, đành phải chặn đường Trình Cẩm.

– Vậy nên?

Trình Cẩm mệt mỏi nhìn hẳn, không biết từ đâu lấy ra thuốc lá, tay vuốt tóc, đốt lên.

– Hút không?

– Tôi không.

Chương Phồn lắc đầu, ngón tay khấn trương nắm lại. Trình Cẩm hứng thú nhìn hẳn, ngậm thuốc cười.

– Nhiều tuổi?

– Hai mươi.

– Tôi lớn hơn cậu sáu tuổi.

Trình Cẩm lấy tay giữ thuốc, hút mạnh, chậm rãi nhả khói, rồi cúi đầu hút tiếp. Chương Phồn không gấp, hẳn nhìn cổ tay Trình Cẩm, xem eo nhỏ, cũng ngửi mùi thơm trí mạng kia.

– Nhìn gì?

Trình Cẩm cười hẳn. ngón tay sờ cằm Chương Phồn, như đùa giỡn chó con vậy.

– Về trường học cho tốt, sau này buôn bán nhiều tiền, tự thuê người đến xưởng.

– Tôi chỉ muốn nghe anh xưởng.

Chương Phồn bướng bỉnh nhìn mắt Trình Cẩm, bộ dáng tiêu tụy làm cho Trình Cẩm nôn nóng. Y cầm thuốc đánh giá gương mặt trẻ của Chương Phồn, nhìn ánh mắt chân thành kia, chậm rãi nhú mày.

– Vậy cậu có biết tôi ghét nhất là hát hí khúc.

Chương Phồn lui dần về sau, Trình Cẩm giống như rắn độc, cười với hẳn. Sau đó, hẳn nghe Trình Cẩm nói:

– Đừng đến đây nữa. Tôi không gặp cậu nữa đâu.

– Anh không thích, tại sao còn hát. Lúc anh hát, rõ ràng rất tình cảm, rõ ràng...

Chương Phồn giống như đang biện lí do cho Trình Cẩm. Không giỏi giao tiếp làm hẳn trông rất ngốc. Trình Cẩm vậy mà cảm thấy không nhẫn tâm nói tiếp, nhưng y vẫn nói:

– Hát hí khúc là bị ép. Nhưng khi tôi muốn từ bỏ, lại phát hiện trừ hí khúc tôi cái gì cũng không biết, tôi trốn tới đây.

Y dầm nát thuốc, nhìn vào ánh mắt tổn thương của Chương Phồn.

– Nhà tôi nói muốn bồi dưỡng, muốn tôi đi theo đại sư, tôi không muốn, chạy tới đây. Tôi không thể mãi ở đây, chuyện hôm nay, cậu quên đi.

5. Chương 5

Chương Phồn nhìn chăm chăm rạp hát sắp đóng cửa. Hắn có cảm giác, Trình Cẩm bên trong, hẳn tình nguyện chờ.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, vội gì, hắn mới hai mươi, còn rất nhiều thời gian để tiêu xài.

– Chương Phồn, mày làm cơm kiểu gì thế, đổ hết lọ muối vào à? Chương Phồn, tao nói mày đó!

Nữ nhân đá văng cửa phòng Chương Phồn, hắn tháo tai nghe, đưa bình nước sang, rồi lại đeo tai nghe.

– Cả ngày nghe diễn, mày bảy mươi tám mươi à? Cứ thích nghe cái gì ê ê a a, tao dẻo hiểu.

Không biết Chương Phồn không nghe hay thật sự không để ý, mẹ hắn như đánh vào bông, chán chể thêm mắng, bèn ra ngoài tắm hoan mua vui.

Chương Phồn mở tủ lấy mảnh vải của Trình Cẩm, hắn nhớ mắt Trình Cẩm, làn da bóng loáng, còn có nơi ẩm áp kia. Trình Cẩm cho hắn kích thích tuyệt vời, làm hắn phát cuồng.

Hắn nhớ Trình Cẩm, nhớ đến phát điên. Trình Cẩm nói là làm, nói không gặp, hắn một lần cũng không thấy được.

Muộn một chút hắn lại đến rạp hát. Đại gia nói tránh, nhưng cũng hết cách, nói thẳng:

– Trình Cẩm là ai chứ, là tiểu thái tử đó, anh ta không cho tôi nói, tôi cũng không nói cho cậu được. Con lớn rồi, thật không để người khác yên tâm tí nào.

– Tiểu thái tử?

Chương Phồn mờ mịt nhìn đại gia, bộ dáng ngây ngốc làm đại gia thở dài.

– Cậu không biết, tôi cũng mới được biết. Cha mẹ anh ta đều là nghệ sĩ nổi tiếng. Nghe nói tuần sau phải đi theo đại sư mai phái học diễn, hiện giờ là đến trải nghiệm cuộc sống.

– Anh ấy nói với tôi...

Chương Phồn nắm mảnh vải trong tay, hắn không bỏ cuộc, nhưng cũng không dám tới gần.

– Anh ta nói gì cơ? Chắc chắn là giả, con à, nghe ta, đi đi.

Đại gia phát tay với hắn, quay đầu bán vé.

– Mua vé? Mang trẻ con tới cũng đừng để nó khóc ảnh hưởng mọi người nha. Đến đến, ba vé, mau vào.

Người mua vé dần đông. Chương Phồn cũng không vào nghe, hắn dựa vào cây Chi Dương cạnh rạp hát, nắm trong tay mảnh vải áo, đứng một lần là đứng đến trưa.

Người đến rồi đi, hắn vẫn như tượng, đừng nói là bước đi, tư thế còn chưa đổi.

Hồi cuối cùng bán xong vé, đại gia chuẩn bị đóng cửa, mới phát hiện Chương Phồn còn đứng đó. Nhìn trời sắp tối, thở dài một hơi, lẩm bẩm nói:

– Diễn người điên, đầu óc cũng có vấn đề rồi.

Ông trời như trẻ con, nói mưa là mưa, một hồi thì thành mưa to, nhánh cây cũng di chuyển theo gió. Nơi đây chỉ là thành nhỏ, chỗ dựng rạp hát thấp kinh khủng, tay Chương Phồn nắm mảnh vải hơi run, nhưng hần mặc kệ, mưa trên mặt cũng lười vuốt.

Hần từ nhỏ đã bú đống, đánh nhau với mấy đứa khác lúc nào cũng chí mạng, không đánh lại thì dùng đầu đụng tới đổ máu. Lần sau lại đánh, tuyệt đối không thua.

Cứng đầu của Chương Phồn từ trong xương tủy, mặc dù người khác luôn cảm thấy hắn là người không có uy hiếp.

Nước rất nhanh ngập tới cổ chân, hắn vẫn không nhúc nhích, đến cả biểu tình còn không biến hóa. Đại gia lấy xe đạp, mặc áo mưa đạp lại đây, thấy Chương Phồn còn đứng, sờ sờ áo mưa, khuyên vài câu.

– Mau về nhà đi! Con sao lại cứng đầu chứ, xương tốt cả đống, Trình Cẩm cũng đâu phải là quá hay, con...

– Tôi chỉ muốn anh ấy.

Chương Phồn cuối cùng cũng nói. Lời nói này đại gia không nghe vào, hết cách, chỉ có thể mắng một câu, rồi đạp đi.

Chương Phồn nhìn chằm chằm rạp hát sắp đóng cửa. Hắn có cảm giác, Trình Cẩm bên trong, hắn tình nguyện chờ.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, vội gì, hắn mới hai mươi, còn rất nhiều thời gian để tiêu xài.

Một lát sau, rạp hát quả nhiên sáng đèn, có người từ bên trong đi ra. Trình Cẩm chống đỡ đi tới, y đi tới bên cạnh Chương Phồn, không nói gì, không răn dạy, chỉ đem dù giơ lên đầu Chương Phồn, tay còn lại nắm bàn tay đông cứng của Chương Phồn, dắt đi.

Vào rạp hát, Trình Cẩm khóa cửa, đưa Chương Phồn vào hậu trường.

– Ngồi đi, ghế kia.

Đây là lần đầu tiên Chương Phồn đến hậu trường. Phòng rất nhỏ, đồ vật cũng hỗn độn, nhưng vẫn có một chỗ gọn gàng. Trình Cẩm đi đến chỗ đó, lấy một cái khăn mặt, đi lau tóc cho Chương Phồn. Khăn mặt còn mang mùi của Trình Cẩm. Trình Cẩm gầy đi, cổ tay cũng nhỏ hơn. Chương Phồn ôm thắt lưng của Trình Cẩm, đem mặt vùi vào ngực y, lực mạnh làm cho Trình Cẩm hơi đau.

– Cậu làm quần áo tôi ướt hết rồi.

Trình Cẩm nói thì nói vậy, cũng không giận thật. Chương Phồn vội vàng đứng dậy, ghế cũng bị đẩy ra sau. Trình Cẩm đỏ khốc đỏ cười, đi mang nước nóng cho hắn.

– Tôi nếu không ra, cậu liền đứng bên ngoài một đêm? Mưa lớn vậy, đứng một đêm là sao, ngốc hả?

– Tôi không sợ.

Chương Phồn lạnh tới độ nói giọng mũi. Rầu rĩ nói ngốc, Trình Cẩm đem cốc nước cho hắn, tay vuốt mặt, cười nói:

– Cậu đấy, ngốc hay không chứ?

Chương Phồn nhìn y cười, cũng cười theo. Hắn thích Trình Cẩm cười, Trình Cẩm có một má lúm nho nhỏ, cười vui sẽ xuất hiện, nhìn đẹp lắm, cặp mắt kia xéch lên cong tới mức câu hồn của hắn.

– Bọn họ nói anh là tiểu thái tử?

– Đúng vậy.

Trình Cẩm ngồi vào bàn trang điểm, lắc lắc chân, cột tóc, thờ ơ nói:

– Vậy sao anh nói, anh không thích hát xướng, trốn tới đây?

Chương Phồn nói không trách cứ, hắn chỉ muốn đáp án. Hắn không quan tâm Trình Cẩm lừa hay không lừa hắn. Hắn chỉ muốn hiểu về Trình Cẩm.

– Thì sao? Có gì khó hiểu?

Trình Cẩm sờ thuốc lá trong tay, nhưng không đốt lên. Y không nhìn Chương Phồn, nhưng y trả lời câu hỏi của Chương Phồn.

– Tôi từ nhỏ đã bị ép học hát, chỉ bởi vì họ là nghệ sĩ nổi tiếng, tôi cũng phải học sao. Đào kép giọng xướng phải nhỏ, bước đi thôi cũng phải xoay vòng, tôi từ nhỏ bị mọi người mắng kêu biến thái, nam hài tử chưa bao giờ chơi với ta, lớn thêm một chút, nữ hài tử cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi. Tôi không thích hát xướng, hần liền tước đoạt đi quyền lợi lựa chọn. Nhưng tôi không thể chết, năm mười lăm tuổi tôi từng cắt cổ tay, là bị cứu về. Viện mẹ ta cháy, người còn sống, nhưng giọng hát khản đặc, không thể... hát nữa. Sống không nổi, nhưng chết không được. Chương Phồn, cậu có hiểu?

Đây là lần đầu tiên kêu tên Chương Phồn, tuy Chương Phồn chưa từng nói đến tên hần.

– Cậu tên Chương Phồn, đúng chứ?

Trình Cẩm ném thuốc sang một bên, giống như đọc thấu suy nghĩ của Chương Phồn.

– Tôi hỏi đại gia bán vé, ông ấy nói hiếm có ai trẻ như cậu mà lại thích nghe hí khúc, nên rất ấn tượng, nhớ rõ tên.

Hần nhảy từ trên đài xuống, cúi người hôn mắt Chương Phồn.

– Tôi không thích hát xướng, chưa từng thích. Không lừa cậu đâu.

6. Chương 6

– Hần sờ chỗ nào?

– Sờ hết, hông, sau lưng, đùi.

...

– Anh là của tôi, người khác không được sờ, cũng không cho xem.

(warning: có h)Chương Phồn làm xong cơm trưa liền trở lại phòng. Nhà bọn họ là căn nhà một phòng một cửa một tầng, đối diện cửa sổ là một cây Chi Dương rất lớn. Trong tay hần cầm quyển sách, mới lật được hai trang, đây đều đều là Trình Cẩm, thậm chí giọng mẹ hần còn không nghe lọt.

– Chương Phồn, mày điếc sao? Bên ngoài có người tên Trình Cẩm tìm mày.

Nữ nhân ngoài áo ngoài chỉ mặc mỗi bra, Chương Phồn nghe được liền chạy ra, lúc mở cửa suýt đem bà ta đẩy ngã.

– Mày sắp chết à, đồ điên.

Trình Cẩm ở ngoài cửa nhìn hần, tóc dài xõa tung, mặc áo khoác màu trắng, dưới là quần bò, trông rất giống bạn cùng lứa của hần.

Chương Phồn nhìn mặt y. Tuy hôm qua mới gặp nhưng rất nhớ nhung.

– Anh, sao lại tới đây?

Hần giống như đứa nhỏ làm sai mà kéo góc áo, Trình Cẩm buồn cười nhìn hần.

– Cậu không muốn tôi đến?

– Muốn, anh muốn đi đâu, tôi đi với anh.

Như là sợ Trình Cẩm đổi ý, hần vội đi tới trước mặt Trình Cẩm, đổ mặt.

– Gần chỗ này hình như có công viên ở giữa hồ.

– Đi thôi.

– Tôi bữa trước nói qua, nhưng không, không nghĩ anh sẽ đến.

Công viên giữa hồ hôm nay có triểm lăm hoa, người nhiều gấp đôi bình thường. Trình Cẩm vốn gầy yếu, Chương Phồn đưa người ra chắn để y khỏi bị xô đẩy, nhưng vẫn không có tác dụng, Trình Cẩm vẫn luôn nhú mày.

– Sao...

– Lần thứ ba, quá trốn đây.

Trình Cẩm đột nhiên xoay người bắt lấy tay của một người nam nhân, y vừa nói người nam nhân đó liền hoảng sợ, không dám tin nhìn y.

– Nam... nam sao?

Trình Cẩm thản nhiên cười.

– Là nam, sờ thích sao?

Người nọ xấu hổ cười cười, xoay người muốn chạy, lại nhìn thấy Chương Phồn sắc bén nhìn.

– Tay nào sờ?

– Tay nào? Hai tay.

Người xung quanh đứng xem náo nhiệt, người nọ xem thường Chương Phồn, Chương Phồn không nói nhiều, một đám đám anh ta ngã ra đất. Đầu tiên đá vài đá trên ngực, người nọ đã không đứng lên nổi. Sau đó giữ lấy tay phải, nghiền thật mạnh, người xung quanh bắt đầu tiến lên ngăn.

– Con ơi con, đừng xúc động, chặt đứt tay là phải bồi tiền đó.

Người nọ kêu thảm giống như sắp chết. Lúc Chương Phồn lấy chân ra, tay phải đã sớm rách da chảy máu. Sau đó, hắn nhìn về phía bàn tay trái lạnh lạnh, người nọ nhận ra, liền cầu xin tha thứ.

– Tiểu ca, tôi sai rồi, tôi biết sai rồi.

Chương Phồn hình như không nghe, tiếp tục day nghiền bàn tay còn lại. Có bác gái không xem nổi, kéo góc áo Trình Cẩm.

– Con này, mau khuyên đi, giẫm đứt thì các cháu có tội đó.

Trình Cẩm vẫn chỉ ôm tay nhìn, y mỉm cười nhìn Chương Phồn, ánh mắt kiêu ngạo mà thỏa mãn.

Chờ đến lúc tay phải người nọ máu thịt lẫn lộn Chương Phồn mới đứng lên, ôm Trình Cẩm, đẩy mấy người đứng xem ra, không cho bọn họ chạm vào Trình Cẩm, dù chỉ một chút.

Nam nhân kêu thảm kia bắt đầu giãy dụa, mắng to:

– Một đôi đồng tính luyện ai, một tên thì bắt nam bắt nữ, một tên thích thao túng của bắt nam bắt nữ, thực cmn ghê tởm.

(Bảo bảo: Đm, tui thiệt ghê tởm chú, chú mới ghê tởm, hừ)

Người xung quanh vội tránh xa bọn họ, giống như sợ nhiễm phải bệnh độc ôn dịch, lại còn chỉ chỉ trỏ trỏ, nói toàn lời bẩn thỉu.

Chương Phồn không kiềm được, nhưng Trình Cẩm cầm tay hắn không buông, ý cười trong suốt nhìn vào mắt hắn, rồi chủ động hôn lên.

Người xung quanh ồn ào, có bác gái chửi bọn họ không biết xấu hổ (thiệt đm bác gái), bọn họ giống như không nghe được, mặc kệ mà hôn nhau. Nụ hôn rất ngắn, Chương Phồn đứng lên, ách giọng nói:

– Về nhà tôi.

Mẹ hắn bây giờ chắc chắn không có nhà, không cần biết là mặt chực hay gặp nam nhân, vẫn luôn bận rộn. Chương Phồn mang Trình Cẩm vào phòng hắn, ôm thật chặt. Hắn như một con sói bị cướp mất con mồi, trong cổ họng phát ra tiếng ừ ực, Trình Cẩm cũng không giận, mặc hắn quây, đưa tay xoa đầu hắn.

– Hắn sờ chỗ nào?

– Sờ hết, mông, sau lưng, đùi.

Trình Cẩm dùng thanh âm mê hoặc thăm thì vào tai hắn châm ngòi. Chương Phồn gặm cổ y, ánh mắt đỏ ngầu, hắn để lại dấu răng trên làn da của Trình Cẩm. Trình Cẩm đôi khi vì đau mà thốt lên tiếng rên, Chương Phồn lại không buông tha.

– Anh là của tôi, người khác không được sờ, cũng không cho xem.

Tính khí cứng ngắc của hắn đụng vào quần y, thứ kia thô to như bàn ủi làm Trình Cẩm cảm thấy nóng hơn. Y giống như đọa tiên, hai chân cuốn lấy Chương Phồn, dùng tính khí đã cứng lên đi cạ cạ vào thứ đó của Chương Phồn. Thanh âm y vốn trong trẻo lạnh lùng, nay lại nhuốm tình dục, cực kì mê người.

– Vậy mau đến sờ tôi, xem tôi, làm tôi, xua đuổi những suy nghĩ khác của tôi đi, chỉ còn lại có cậu.

Chương Phồn bế y lên, hắn đặt y lên giường xé quần. Cái mông trắng bóc xuất hiện trong tầm mắt của Chương Phồn, hắn cúi người liếm tiểu huyết kia. Mặc dù lần trước đã bị làm tới nở hoa, nhưng vẫn như xử nữ chặt khít. Đầu lưỡi Chương Phồn giống như cá xâm nhập vào bên trong. Ngón tay Trình Cẩm nắm lấy ra giường, đầu bị người chặn không thở nổi, thích hơn khi y dán bằng keo nhiều.

Thắt lưng Trình Cẩm rất nhỏ, mông lại cực kì mướt mà. Tên đã lên dây, Chương Phồn chỉ kịp khuếch trương qua loa, rồi đâm vào. Trình Cẩm kêu lên thảm thiết, nhưng lại hút chặt không cho hắn lùi ra.

– Tiếp đi, tôi thích.

Chương Phồn nâng thắt lưng của Trình Cẩm lên, tiếp tục đưa đẩy. hai người tay chân quấn lấy nhau, giống như muốn cắn nuốt tất cả của nhau. Trình Cẩm là người thích đau đớn, mãnh liệt tình ái, mà Chương Phồn đối với y vẫn luôn cố chấp. Hai người cứ thế mà ăn nhịp với nhau.

Côn thịt ở miệng huyết không ngừng ra ra vào vào, giống như phải làm huyết nở hoa. Chương Phồn lật người Trình Cẩm, Trình Cẩm như muốn tắt thở leo lên người hắn, nước ở miệng huyết chảy xuống, cũng không rõ là chất bôi trơn hay thứ kia. Hai chân y ôm chặt thắt lưng Chương Phồn, tóc dài xõa tung trên giường, cùng với ánh mắt sóng nước dập dờn và đôi môi nhộn nhạo xuân sắc, đúng là một bức tranh hương diễm dâm dăng tuyệt vời.

Tình sự qua đi, Trình Cẩm tựa người vào đầu giường Chương Phồn, đốt thuốc lá. Chương Phồn chôn đầu trong ngực y, chặt chẽ ôm thắt lưng, giống như sợ người chạy mất.

– Thật muốn nhốt anh trong nhà, mặc kệ không cho anh đi.

Trình Cẩm đưa tay gầy gầy điều thuốc, bộ dáng cực kì hưởng thụ.

– Nhốt trong nhà hát cho mình cậu nghe? Cậu điên cuồng như vậy, tôi hát chắc học máu.

– Nếu anh không thích thì đừng xướng. Tôi thích nghe anh xướng hí khúc, nhưng thích anh hơn. Nếu lựa chọn giữa hai thứ, tôi tất nhiên chọn anh.

Lời nói Chương Phồn rất đơn giản, lại làm lay động tâm can Trình Cẩm. Y thực thích lời nói thẳng thắn như vậy thốt ra từ miệng của Chương Phồn, giống như ánh mắt trong suốt của hắn, cực kì thuần túy, chân thực.

Y sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên gặp người như Chương Phồn.

Không chỉ tò mò, muốn tìm hiểu. Y muốn chết chung với người này.

Trình Cẩm nắm lấy điều thuốc, hơi nắm mái tóc, giống như mỹ nhân thập niên tám mươi yêu thuốc lá mê rượu, làm con người Chương Phồn như muốn đuối mù.

– Tôi muốn xướng cho cậu nghe, dù tôi không thích lắm.

Y ê a hừ một đoạn, Chương Phồn nghe được, là một đoạn trong sinh tử hận, đoạn tây bì lưu thủy.

Xướng cái gì đoàn tụ sum vầy người cũng thọ, núi sông ngàn dặm bao nhiêu sầu.

Hắn nhìn thẳng mắt Trình Cẩm, cúi người xuống, vừa vắn hôn.

– Đoàn tụ sum vầy sẽ có, anh tặng em.

7. Chương 7

– Vương Hoa Quế, ai cho mày cái gan khi dễ thằng con với con dâu tao.

Bà Vương Hoa Quế nghe vậy liền muốn lao lên đánh, lại bị Chương Hồng túm tóc đè lên tường. Chương Hồng miệng ngâm điệu thuốc, ánh mắt lại sắc bén y đúc Chương Phồn.

– Con tao không đánh phụ nữ, tao đánh giùm nó. Ừ thì tao là kỹ nữ, nhưng con dâu tao là người đang hoàng, mày mẹ nó còn nói một câu, tao đánh mày chết.

Lúc Trình Cẩm và Chương Phồn đi ra ngoài nhà, vừa vắn gặp Chương Hồng đi về. Bà ta vẫn là bộ dạng phụ phong lưu phóng đảng, quần áo trên người cũng lười cài xong, lộ ra hơn một nửa bộ ngực no đủ, miệng hút thuốc đi về nhà. Lúc đụng phải, Chương Phồn bản năng che lại Trình Cẩm. Chương Hồng nheo mắt nhìn Trình Cẩm từ trên xuống dưới, nhìn lại Chương Phồn, ánh mắt giống như nhìn con heo nuôi lâu này cuối cùng cũng ăn được cái trắng, lấy điệu thuốc trong miệng ra, cười như không cười.

– Ánh mắt mày không tệ, Chương Phồn.

– Cơm làm rồi.

Chương Phồn ra lệnh tiễn khách, Chương Hồng lúc này vậy mà không tức giận, hừ hừ tiến vào phòng bếp. Trình Cẩm nhìn bóng lưng bà, từ từ nói:

– Mẹ cậu không đơn giản.

– Chỉ biết sống phóng túng, có gì mà không đơn giản.

Chương Phồn tức giận nói một câu. Hắn mỗi khi nhắc tới Chương Hồng liền không kiềm được giận.

– Bà ta nhìn cổ tôi rất lâu, có lẽ nhìn hầu kết.

Trình Cẩm vuốt tóc, mỉm cười.

– Cậu nói với bà, cậu thích nam sao?

Chương Phồn đỏ mặt, cúi đầu không nhìn Trình Cẩm.

– Trước em, anh chưa từng thích ai.

– Thật vinh hạnh, tôi là nhất kiến chung tình sao?

Có lẽ là do tính cách, trong mắt Chương Phồn, Trình Cẩm nói chuyện lúc nào cũng lơ đãng, hắn đoán không ra đối phương là chân tâm hay giả ý, nhưng hắn mặc kệ. Chỉ cần Trình Cẩm chịu gặp hắn, tiếp xúc với hắn, hắn có thể nhìn thấy mặt y, chạm vào thân thể y, cũng là rất thỏa mãn rồi.

– Chúng ta đi bên kia....

Trình Cẩm còn chưa nói xong, đã bị người tạt một thùng nước bẩn, dính theo lá cây, trứng chim, mùi vị suýt làm y nôn mửa.

– Biến thái, mau cút đi.

Trình Cẩm nhận ra người nọ, là bác gái ngày hôm qua mắng y. Y một câu cũng không nói được, y có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, cảm giác bây giờ cũng chẳng khác gì chết đi.

Ánh mắt Chương Phồn tóe máu, hấn giữ tay bác gái, thanh âm khản đặc.

– Xin lỗi mau.

– Sao nào? Muốn dầm tay tao sao? Dầm đi, dầm cho gãy luôn đi, xem thử đồ kỹ nữ mẹ mày có đền nổi tiền cho tao không.

Bác gái mặt mày dữ tợn xấu xí, môi bôi son đỏ chót như máu người, đăm hấn đến đau đớn.

– Tôi không đánh phụ nữ, bà mau xin lỗi, anh ấy chưa từng trêu chọc bà.

Chương Phồn nổi gân xanh, hấn cố gắng giữ lại một tia lí trí, nhưng sắp đứt rồi. Bảo bối hấn đau lòng nhất vậy mà bị người chà đạp, hấn nhin không được.

Trình Cẩm nắm tay áo, cúi đầu, trên người phát run, mái tóc dài mềm mại nhỏ nước bắn, cả người đầy mùi khó ngửi, thanh âm y mỏng manh.

– Về nhà cậu, tôi muốn tắm rửa, tôi thực bẩn.

Khớp xương Chương Phồn phát ra tiếng vang nhỏ, hấn ôm trình Cẩm vào lòng. Trình Cẩm giãy dụa muốn ra, miệng còn nói:

– Tôi giờ rất bẩn, đừng ôm.

Chương Phồn sao dám thả, ôm người thật chặt, nói vào lỗ tai y:

– Đừng sợ, giờ chúng ta liền lập tức quay về. Anh giúp em rửa, rửa sạch sẽ.

– Tụi bay còn không biết xấu hổ, làm đau mắt tao.

Bác gái mở miệng đỏ chót, lời nói khó nghe tuôn ra. Chương Phồn không quan tâm, nhưng Trình Cẩm lại nói:

– Thật có lỗi cay mắt bà, chuyện hôm nay tôi nhớ kỹ.

Âm thanh y nhỏ bé yếu ớt như ruồi, nhưng cực kì lạnh lẽo. Bác gái kia còn muốn nói gì, nhưng cũng bị hắt đầy người nước bắn, bà ta kêu như ếch rớt xuống nước sôi. Chương Hồng trong tay cầm cái thùng nước hé mắt nhìn, miệng còn ngậm thuốc.

– Vương Hoa Quế, ai cho mày cái gan khi dễ thằng con với con dâu tao.

Bà Vương Hoa Quế nghe vậy liền muốn lao lên đánh, lại bị Chương Hồng túm tóc dè lên tường. Chương Hồng miệng ngậm thuốc, ánh mắt lại sắc bén y đúc Chương Phồn.

– Con tao không đánh phụ nữ, tao đánh giùm nó. Ừ thì tao là kỹ nữ, nhưng con dâu tao là người đáng hoàng, mày mẹ nó còn nói một câu, tao đánh mày chết.

Sau đó bà quay người hếch cằm.

– Đứng ngu đó làm gì? Mau vào nhà tắm rửa, không thấy vợ mày sắp khóc sao.

Toàn bộ quá trình tắm rửa đều do tay Chương Phồn, động tác của Trình Cẩm quá mạnh, thậm chí còn làm chảy máu. Chương Phồn phát hiện liền ngăn lại động tác y, từ trong ra ngoài rửa sạch ba lần nước, sắc mặt Trình Cẩm mới khỏi phục bình thường.

Trình Cẩm đẹp thiệt, trắng như lòng trắng trứng luộc hồi bé Chương Phồn hay ăn, mắt xéch long lanh nước, y như đóa hoa xinh đẹp nhất trên đời, Chương Phồn cảm thấy hấn là một tên hái hoa tặc đáng ghét.

Đầu lưỡi hấn liếm qua xương quai xanh của Trình Cẩm, Trình Cẩm không cự tuyệt, ôm cổ hấn chồm người qua, tóc dài rơi xuống nước, như thủy tiên nở rộ.

– Thực xin lỗi, lần sau anh đi tìm em. Ngõ nhỏ này toàn là dân đen, khó tránh khỏi việc ngu dốt.

Trình Cẩm giống như ngăn miệng hấn mà hôn lên, y động tác thô bạo, Chương Phồn lại cực kì hưởng thụ, biến khách thành chủ đem Trình Cẩm đặt trong nước điên cuồng hôn môi, sau đó, hấn nghe được Trình Cẩm nói:

– Tôi tí nữa quay về rạp hát, buổi tối nhớ tới nghe xướng, xướng cho cậu đấy.

Buổi tối lúc Chương Phồn tới rạp hát, phát hiện rạp hát đề biển nghỉ. Đại gia bán vé thò cổ ra ngoài nhìn hắt tới, bỏ vào trong tay hắt một cái chìa khóa, xong rồi lao về phía xe đạp của mình.

Chương Phồn mở cửa, đi vào rồi khóa lại. Bên trong trống trơn, nhưng sân khấu đèn bật sáng, Trình Cẩm mặc hoa phục đứng trên đài, xướng vẫn là bài quý phi say rượu, hải đảo băng luân sơ chuyển đăng.

Cung trang duyên dáng biến Trình Cẩm thành vị quý phi nổi bật nhất, ngón tay bạch ngọc cùng gương mặt như tranh vẽ, y nhìn Chương Phồn, thản nhiên xướng:

– Bãi giá* —

(* giá: là xa giá của nhà vua)

Trong nháy mắt, xướng cốt Chương Phồn cũng mềm ra.

Đây là vợ hắt.

Trình Cẩm xướng đến tận hứng, Chương Phồn nghe đến vui tai. Đúng như Trình Cẩm nói, đây là xướng dành cho một mình Chương Phồn. Trình Cẩm đem tất cả bài kinh điển của mai phái ra xướng. Chương Phồn chưa từng được nghe qua lần xướng nào vui vẻ như lần này. Xướng xong, Trình Cẩm thân vẫn mặc diễn phục đi tới ngồi lên đài hắt, sóng mắt lưu chuyển, đôi môi mỏng giật giật, nói một câu làm cho đầu óc Chương Phồn như muốn nổ tung.

– Tôi không thích hí khúc, nhưng nếu cậu thích nghe, tôi sẽ thử đi yêu thích nó một lần.

8. Chương 8

– Tao không cần ai dạy tao cách quản con. Tao biết mày bị điên. Cái rạp hát rách nát đó mai sẽ bị phá bỏ, tao cũng mang Trình Cẩm về, mày là đứa nào? Cạn bã tăng chót xả hội, cái gì cũng không làm được.

(warning: có h)

Môi Trình Cẩm lạnh thật, thân thể y không tốt, người lạnh muốn chết. Y tự xưng là bạc tình, nhưng cũng tùy người.

Chương Phồn hôn môi y, Trình Cẩm ngồi trên đài hắt, phần dưới hai người chậm rãi cọ cọ. Trình Cẩm còn mặc cung trang, vàng bạc châu báu trên người nhẹ rung rung, đôi môi đỏ mọng dán vào miệng của Chương Phồn, thậm chí còn làm miệng hắt nhiễm màu đỏ.

– Cậu là người đầu tiên.

Trình Cẩm cởi cung trang, bên trong vậy mà trống trơn. Chương Phồn thực thích cảm giác này, bộc lộ dục vọng không phải là không tôn trọng, xướng là chất xúc tác, hắt yêu chất xúc tác này, càng yêu Trình Cẩm hơn.

Hắt mặc cho tính khí nói nhỏ không nhỏ kia của Trình Cẩm chậm rãi cọ với thứ kia của hắt. Hai người thở gấp, sau đó Trình Cẩm hơi nhồm dậy, nhắm vào tính khí của hắt, thông thả ngồi xuống.

Trình Cẩm cắn hai ngón tay đặt ở miệng, cao thấp di chuyển. Chỗ kết hợp của hai người lấy lợi vô cùng, mắt say mờ mịt phát ra thanh âm dâm dục. Cung trang treo lơ lửng người, giống như phi tử trên giường lấy lòng hoàng thượng.

Chương Phồn cũng chỉ là một nam nhân bình thường, hung tàn từ trong xướng một khi được giải phóng, hắt đột nhiên ra sức đẩy lên. Trình Cẩm cũng bị làm tới khóc, hai tay ôm cổ hắt, hai chân run rẩy.

Đây là lần đầu tiên y hưởng thụ giao hợp bình thường như vậy, không có khó thở, không tuyệt vọng, không cận kề cái chết.

Y muốn sống, cùng người kia chiêm ngưỡng nhiều cảnh đẹp, ném qua cay đắng ngọt bùi, cùng nhau tìm tới ánh sáng của sinh mạng.

Chương Phồn chìm đắm trong lần kết hợp này. Lúc này còn ai để ý tới hắn là tên nửa cầm điếu, hay là thân thể không thể giải bày của hắn, còn có tình cảm sâu đậm hơn người của hắn.

Đây là thiên đường của hắn và Trình Cẩm.

Hắn cảm nhận được thứ thô tở của mình kéo căng huyết của Trình Cẩm, hắn tưởng tượng cảnh thịt huyết hồng nhạt phun ra nuốt vào con thịt hắn, giống như cổ gấu nuốt vào rồi nhả ra. Trình Cẩm bị hắn làm tới mức nhũn cả người, theo bản năng khóc xin tha.

– Đừng tới, hư rồi, hư rồi.

Chương Phồn luôn nghe lời Trình Cẩm, nhưng không phải trên giường. Hắn đặt Trình Cẩm lên ghế, để hắn như súc vật mà mân mê cái mông trắng bóng, trực tiếp đâm vào từ đằng sau. Trình Cẩm lắc đầu khóc kêu. Trâm cài bằng ngọc thạch theo động tác y phát ra âm thanh réo rắt. Dù mặt sau đã bị làm đến đau, phía trước vẫn không có tiền đồ cứng lên, thậm chí còn theo động tác của Chương Phồn mà chảy dịch.

Ở bên trong rạp hát nhỏ, hai người giải phóng bản tính. Bọn họ chỉ là hai người đang chìm đắm trong dục vọng, mọi như khác đều không quan trọng.

– Diễn phục này may rất đẹp.

Tình sự qua đi, Chương Phồn ôm thất lưng Trình Cẩm nói nhỏ một câu. Trình Cẩm biết hắn muốn hỏi cái gì, tiếp lời:

– Tất nhiên, quý lắm, cha ta cố ý tìm đại sư phụ đặt may.

– Chuyện này...

Trình Cẩm nâng tay xoa mặt hắn, cong mắt cười.

– Vui không?

– Vui.

– Vui là tốt rồi, đây là giá trị lớn nhất của ông ta.

Chương Phồn suýt nữa ôm Trình Cẩm khóc.

Mấy ngày sau, Chương Phồn giống như chiếm hữu toàn bộ thời gian của Trình Cẩm. Trình Cẩm một tuần xướng ba lần, thời gian còn lại đều trống. Chương Phồn ngoại trừ đi học, nấu cơm cho mẹ hắn, tất cả thời gian còn lại đều dính với Trình Cẩm. Bọn họ đi dạo phố, tản bộ, xem phim, ăn đồ ven đường, làm tình, giống như cặp đôi bình thường, nhiều lúc còn có thể về nhà Chương Phồn ăn một bữa cơm gia đình; mặc dù Chương Hồng nhiều lần hỏi Trình Cẩm một số vấn đề nhạy cảm, nhưng Trình Cẩm cũng không quá để ý, mỗi lần đều trả lời chi tiết. Chương Phồn biết, Trình Cẩm rất biết ơn lần đó Chương Hồng giúp đỡ, chắc chắn Trình Cẩm sẽ ghi nhớ cả đời.

Hắn từ trong miệng Trình Cẩm biết được cha mẹ của Trình Cẩm là người xuất sắc cỡ nào, gia cảnh giàu có cỡ nào. Nhưng vậy thì đã sao, gia đình đó không mang lại hạnh phúc cho Trình Cẩm, hắn sớm muộn cũng kéo Trình Cẩm ra khỏi nơi đó.

Nên lúc cha Trình Cẩm tìm tới cửa, hắn không cho ông ta sắc mặt tốt.

Trình Tần bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn chỉ giống như ba mươi tuổi. Hắn mặc áo choàng được thêu hoàn mỹ, không phải là đồ hiện đại. Xe của ông ta đậu trước nhà Chương Phồn, rồi bước vào ngôi nhà nhỏ này.

Chương Phồn nhìn thoáng qua cũng biết đây là cha Trình Cẩm. Cặp mắt kia, thậm chí cảm xúc trong mắt đều giống Trình Cẩm như đúc. Xem ra xuất thân đào kép, giờ tay nhắc chân đều nhiễm phong tình quý khí. Nhưng lời nói ra cũng không dễ nghe như vậy.

– Trình Cẩm vì mày nên không quay về tiếp tục bồi dưỡng?

– Đúng.

Chương Phồn không che giấu, hần lạnh lùng nhìn Trình Tần, sau đó bị tát một cái đau điếng. Chương Phồn nghiêm mặt, có chút choáng váng, chờ hần ngẩng đầu, thì thấy Trình Tần đang xoa xoa tay trái, giống như vừa dầy dỏ tên gia nô không phân biệt tốt xấu.

– Mày biết để bồi dưỡng nó tốn bao nhiêu công sức, tiêu hết một nửa gia sản của tao. Mày là thá gì, cũng dám động vào nó?

Chương Phồn lau máu ở khóe miệng, hần gần từng chữ:

– Ông biết sao anh ấy tự sát không?

– Tao biết, đó là vấp ngã trên đường nổi tiếng.

Trình Tần khinh bỉ cười.

– Cái đồ không có chí hướng như mày thì sao hiểu được.

– Anh ấy không thích xướng, cảm thấy áp lực. Ông vốn không hiểu, ông chỉ muốn một đứa con thành công, không phải Trình Cẩm.

Chương Phồn không sợ hãi nhìn Trình Tần. Ông ta như nghe thấy chuyện hài cười ha ha, đứng lên. Sau đó dùng hết sức đập hần.

– Tao không cần ai dạy tao cách quản con. Tao biết mày bị điên. Cái rạp hát rách nát đó mai sẽ bị phá bỏ, tao cũng mang Trình Cẩm về, mày là đứa nào? Cạn bã tăng chót xā hội, cái gì cũng không làm được.

Đồng tử Chương Phồn mở lớn. Hần nhìn thấy ánh mắt đã biết trước của Trình tần, chạy ra ngoài cửa.

Rạp hát không thể phá, tuyệt đối không thể.

9. Chương 9

– Rạp hát phá dỡ, cậu muốn nghe xướng, tôi xướng.

– Em không thích xướng hí khúc.

Chương Phồn bực bội nói. Một tiếng ngâm từ trong mũi Trình Cẩm.

– Nhưng em thích anh.

Cây Chi Dương lớn trước rạp hát bị chặt, giống như một người sống đã lâu nay đột nhiên chết tại nhà, đại gia bán vé trường mất, giang hai tay chắn trước cửa rạp hát, thật giống như gà bảo vệ tổ. Tổ trưởng đội tháo dỡ hút thuốc thở dài, hiển nhiên cũng không muốn làm vậy.

– Đại gia, ngài xem giờ còn ai nghe xướng đâu. Nơi này nhiều nhất cũng chỉ có một nửa người đến xem, diễn viên nổi tiếng cũng ngày càng khó mời, không có tiền. Giờ có người xem trọng nơi này, muốn làm bất động sản, là chuyện tốt. Ngài sao lại nghĩ không thông chứ.

– Đây là quốc túy, quốc túy đó. Cứ vậy mà phá sao? Mất gốc đấy.

Lão gia tử quát to, tổ trưởng tổ tháo dỡ cùng với rất nhiều cười nhạo, giống như đang nhìn một thứ đồ cũ.

– Cái gì tốt chứ? Nói sao ta, lấy tinh hoa, bỏ cặn bã, tôi nói đúng chứ? Thứ này còn ai thích đâu, sớm nên phá rồi.

Trong giọng cười của một đồng người, lão bán vé lưng thẳng tắp. Ông cố nói, nhưng nào ai thềm nghe.

Chương Phồn đi lên đứng trước lão, hần nói không nhiều, nhưng vào trọng điểm.

– Ai cho mấy người phá, được chính phủ phê duyệt chưa? Nếu có, chúng tôi liền nhường đường.

Tổ trưởng phá dỡ buồn cười nhìn hần, hung hăng phun nước bọt.

– Mày có quyền gì? Còn đòi chính phủ phê duyệt. Có ngon thì đem tiền mua lại đồng đất này đi. Còn không được thì mau biến về nghe radio đi. Biến ra! Máy ủi đất của tao cũng không có mất.

– Máy ủi đất này sao lại không có mất?

Một thanh âm ôn nhuận truyền tới. Tổ trưởng tháo dỡ vừa nghe, thái độ liền quay ngoắt 180 , chỉ thiếu quỳ xuống liếm giày thôi.

– Ai ui Trình tiểu công tử, ngài xem, hai tên dân đen này chặn đường. Chúng tôi cũng chỉ là thay lão bán làm việc, chuyện này...

– Dân đen?

Trình Cẩm nhìn thoáng Chương Phồn, lại nhìn tổ trưởng tháo dỡ, trong mắt xuất hiện cảnh cáo.

– Ông với bọn họ ai là dân đen?

Tổ trưởng tháo dỡ cúi đầu nịnh nọt cười.

– Là tôi, là tôi, nhưng chuyện này chính phủ đã đồng ý rồi. Trình tiểu công tử, ngài đừng làm khó tôi.

Tổ trưởng tháo dỡ đưa một văn kiện nhăn nheo mang chữ kí của Đảng. Trình Cẩm cầm lấy, nhìn bên cạnh, ý bảo Chương Phồn cùng với đại gia đi tới bên cạnh y.

– Giữ không được, đi thôi, đừng nhìn.

Chương Phồn không nói chuyện, lão bán vé đôi mắt đỏ bừng, giống như cầu cứu mà nhìn Trình Cẩm. Trình Cẩm vẫn bình tĩnh trước sau như một, nhưng từng chữ đều đâm vào tim gan.

– Phía trên muốn làm bất động sản kéo GDP, thuận tiện khai thác du lịch. Rạp hát này vị trí không tồi, nhưng không mang lại được lợi ích bọn chúng muốn. Sớm muộn gì cũng bị phá dỡ. Thôi quay về đi, dù sao tốt hơn là đứng nhìn cảnh đó.

Đại gia lùi về sau hai bước, ánh mắt giống như không nhận ra Trình Cẩm.

– À đúng, cậu giờ là lê viên công tử, thiếu gia. Cậu đi đâu cũng được hát hí khúc, nào có để ý tới nơi này, không còn nữa rồi, không còn.

Lúc lão đi, nước mắt rơi đầy. Trình Cẩm chỉ im lặng nhìn, biểu tình cũng không có, càng đừng nói tới an ủi.

– Rạp hát phá dỡ, cậu muốn nghe xướng, tôi xướng.

– Em không thích xướng hí khúc.

Chương Phồn bực bội nói. Một tiếng ngâm từ trong mũi Trình Cẩm.

– Nhưng em thích anh.

Chương Phồn mạnh ngắc đầu nhìn Trình Cẩm. Trình Cẩm nhìn hẩn cười. Tuy phong lưu tận xương tủy, nhưng lại ngây thơ như vậy.

Chương Phồn bình tĩnh nhìn y, Trình Cẩm đùa nói:

– Sao nào? Không muốn nghe, vậy em liền thu lại lời nói.

– Không được.

Chương Phồn đưa tay ôm thắt lưng của Trình Cẩm, ôm người xoay một vòng. Trình Cẩm mắng hẩn khó coi, khóe miệng lại mang cười.

Chương Phồn biết, Trình Cẩm dùng cách của y an ủi hẩn. Bọn họ nói cho cùng vẫn chỉ là tiểu nhân vật bình thường không thể bình thường hơn. Có nhiều chuyện không thể can thiệp, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Bọn họ trong ánh chiều tà đi tới hào nước. Trời chiều trải lên nước sông một tầng phấn, dưới ánh mặt trời là một đôi đang ôm hôn. Bọn họ không hề phá vỡ cảnh sắc nơi đây, còn giống như vốn một thể.

– Cha em tìm anh, còn đánh nữa.

Trình Cẩm nói khẳng định, Chương Phồn cũng không dẫu.

– Ủ.

– Ông ta nói gì với anh.

Trình Cẩm đốt thuốc, khước mắt đuôi mày tất cả đều là vẻ phản nghịch và tự cao.

– Em chừng nào đi?

Chương Phồn đột nhiên hỏi ra, kỳ thực lời này đã nghẹn trong lòng hắn rất lâu.

Trình Cẩm không thuộc về nơi này. Y là rục rỡ lóa mắt cao cao không với tới, chứ không phải ở nơi lạc hậu như thành nhỏ này, cùng hắn sống những ngày nhàm chán.

Chương Phồn biết rõ Trình Cẩm sẽ không ở lâu, nhưng hắn không hỏi. Hắn đang trốn tránh đáp án, làm như nếu không hỏi đối phương sẽ ở lại vậy.

Trình Cẩm không trả lời. Đến lúc thuốc hút hết, vẫn im lặng.

– Mặc kệ em đi đâu, anh tốt nghiệp xong liền đi tìm. Em cứ đi đi, anh đuổi theo, đuổi cả đời cũng được.

Sườn mặt Chương Phồn mang theo vẻ hào hùng tuổi trẻ, không oán trời trách đất, cũng không hối hận, thậm chí còn không bất mãn với Trình Cẩm, thật giống như vốn nên là vậy.

Trình Cẩm biết ơn tâm thái này lắm, cũng không định cô phụ tâm ý không đổi này.

– Em muốn học xướng, học thật tốt. Em vẫn luôn kì quái tại sao cái này có thể hấp dẫn anh đến vậy.

– Hỏi anh không nhanh hơn sao?

Chương Phồn cúi đầu thâm thì, Trình Cẩm cười trêu hắn.

– Anh nói gì thế?

– Chưa nói gì hết.

Lỗ tai Chương Phồn đỏ rục, Trình Cẩm cũng không buông tha. Y tới sát lỗ tai Chương Phồn, ngậm cả vành tai vào, mút mát. Tiếng nước ầm ướt như kim đâm vào não, Chương Phồn thở hổn hển đặt Trình Cẩm dưới thân. ánh mắt bình tĩnh nhìn y, như có đoàn lửa trong đó.

– Cha em nói anh không xứng với em.

Trình Cẩm cười nhạo một tiếng, ôm cổ hắn kéo xuống hôn hôn, nói một lời thô tục mà Chương Phồn chưa bao giờ được nghe.

– Ông ta biết cái gì chứ.

10. Chương 10

Chương Phồn thở hồng hộc, nhưng ý cười trong mắt giống như sắp tràn ra vậy. Người xung quanh có biểu cảm như gặp quỷ, hai mặt nhìn nhau, rồi khe khẽ nói nhỏ, đều hỏi người nọ là thần thánh phương nào, có thể làm cho người lãnh đạm từ trong xương trở nên nhiệt tình như vậy.

Đại học hạng hai không đủ trình, nhưng vẫn luôn tìm cách khác để sánh bằng đại học hạng nhất. Đại học Chương Phồn chính là một ví dụ, khóa học kỹ năng chuyên ngành tạm được, nhưng môn thể dục thì rất đa dạng, cái gì cũng có.

Chương Phồn lúc đó tiện tay chọn đấu kiếm, không hiểu hên xui may rủi thế nào mà được sai làm người phụ trách, kết quả biến thành người nhận hối lộ.

Hắn phụ trách việc điểm danh đánh dấu, nên có rất nhiều người tới lấy lòng.

– Chương Phồn, hoa khôi hệ ngoại ngữ kia lại tới tìm mày vài lần, tao thấy không xin phép, là tới xem mày đúng chứ.

Đồng học quen biết chế nhạo hắn một câu. Chương Phồn lúc này còn đang mặc đồ đấu kiếm, trang phục màu bạc đem hắn tô đến cực kì hiên ngang, chỉ là mặt lạnh, lúc mở miệng thì làm cho nam đồng học bên cạnh bản năng lùi ra sau.

– Đứng lên, luyện tiếp.

Vị nam sinh kia nghiêm mặt lấy mặt nạ bảo hộ, đội lên, than thở một câu:

– Cũng không phải muốn đi dự thi, bình thường vậy là được rồi mà.

– Mày thua đừng kéo tao vào.

Cuộc thi đấu kiếm cuối kì là hai người một tổ, tên này muốn ôm đùi người phụ trách để đi cửa sau, nên rất sớm đã nói với Chương Phồn việc tổ đội. Chương Phồn đúng là không chọn đội hữu, bởi vì mặc kệ là bunn nhào cỡ nào vào tay hắn cũng trất được tường.

Lập tức tiếng kiếm rung lên, không dứt bên tai. Chương Phồn nói chuyện đơn giản rõ ràng tóm lược, nhưng cái nào cũng vào trọng điểm.

– Chân, lùi về sau.

– Lệch rồi, bên này.

Vị nam sinh kia mặt đến run chân, Chương Phồn vẫn không thêm lưu tình.

– Quá kém, thêm một lần.

Lúc này, sân vận động xôn xao. Vị nam sinh kia tìm được cơ chuẩn, nói tao đi xem thử rồi biển. Chương Phồn lấy mặt nạ bảo hộ xuống, lau mồ hôi, cầm bình nước ấm ngửa đầu uống, không quan tâm có chuyện gì.

Cô gái hệ ngoại ngữ cầm trong tay đấu kiếm phục vừa được thay ra kinh ngạc nhìn nam nhân tóc dài trước mắt, thốt lên:

– Đồng... học? Bạn tìm ai, đây là Club kín, người ngoài không được vào.

Trình Cẩm hôm nay mặc một áo sơ mi màu đen, làm cho y vốn trắng lại trắng hơn, như ngọc vậy; y không buộc tóc, tóc theo gió xỏa ra; cổ tay đeo một chuỗi hương châu, mày liễu mắt phượng, so với nữ nhân còn quyến rũ hơn.

Y lễ phép cười cười với cô gái.

– Tôi tới tìm người, tìm được liền đi.

Tiếng nói giống với dung mạo y, rất đặc biệt, nó réo rắt. Chương Phồn cảm giác giống như nghe được thanh âm quen thuộc kia, miệng uống nước được một nửa, không tin nổi ngẩng đầu, lúc nhìn thấy liền buông chai chạy tới.

Trình Cẩm không chê phiền đứng nói chuyện với cô gái, thấy có người đi tới, liền đem ánh mắt chuyển lên Chương Phồn.

– Sao em tới đây?

Chương Phồn thở hồng hộc, nhưng ý cười trong mắt giống như sắp tràn ra vậy. Người xung quanh có biểu cảm như gặp quỷ, hai mặt nhìn nhau, rồi khe khẽ nói nhỏ, đều hỏi người nọ là thần thánh phương nào, có thể làm cho người lãnh đạm từ trong xương trở nên nhiệt tình như vậy.

Trình Cẩm nghiêng đầu nhìn hắn, hơi cười khẽ.

– Đầu phố mới mở một nhà làm tiết vịt, lão bản nghe nói là người Nam Kinh, muốn tìm anh đi ném thử.

– Còn mười phút là tan học, chờ anh.

Chương Phồn mặc kệ ánh mắt mọi người, lôi kéo Trình Cẩm ngồi ở trên ghế. Hắn giống như chó nhỏ của nữ vương, giầy tiếp theo sẽ quỳ xuống liếm giày vậy.

– Ngồi ở đây, sau tiết này là xong rồi.

Sau đó lôi kéo một tổ viên còn trợn mắt há mồm đi luyện tập.

Trình Cẩm vắt chân nhìn theo. Chương Phồn có vẻ hơi rối loạn, bước chân đi cũng không vững, nhưng vẫn cố gắng trấn định, Trình Cẩm thật yêu chết cái dạng này.

Cô gái vừa nãy nói chuyện với y lén lút ngồi bên cạnh.

– Bạn là bạn của Chương Phồn sao?

Trình Cẩm nhìn gương mặt cô gái, rất tinh xảo, lại nhìn xuống giày với vòng tay, hẳn là gia đình dạng khảm khá.

– Có thể coi là vậy.

Bạn trai cũng như là bạn bè, mà cũng chỉ có thể coi là bạn bè, Trình Cẩm tính toán rất khéo.

– Hắn đối xử với bạn rất khác biệt.

Trong giọng nói cô nương có chút tức giận. Trình Cẩm hiểu rõ liếc nhìn cô, hơi hứng thú mở miệng:

– Sao lại khác biệt?

– Hắn đối xử với người khác luôn lạnh như băng, đối với mình cũng vậy. Lần trước mình nói sẽ nghe diễn với hắn, hắn lại trào phúng nói mình đừng làm bản diễn xướng.

Đôi mắt cô gái cũng đỏ lên, Trình Cẩm vậy mà hơi giật mình. Chương Phồn đối với y lúc nào cũng nhẫn nhục chịu đựng, từ khi nào lại biết cách trào phúng người khác vậy. Y muốn tìm hiểu, không khỏi tán gẫu nhiều với cô gái này. Lúc Chương Phồn tới, phát hiện Trình Cẩm chụm đầu với cô nàng hệ ngoại ngữ nói chuyện, trong lòng liền bốc lên vị chua. Hắn không nghe giải thích mà tiến đến nắm tay Trình Cẩm, nói chuyện vẫn ôn hòa.

– Đi thôi, không là hết chỗ.

Trình Cẩm nghe kể tới vui vẻ. Cô gái đó nói rất nhiều chuyện về Chương Phồn, vừa nhìn cũng biết là người đơn phương. Y không những không ghen, ngược lại còn cảm thấy mình nhất được món hời.

Nhưng y không ngờ, Chương Phồn chỉ kém đem hai chữ ghen tuông viết lên mặt. Y cũng không tiện nghe tiếp, chỉ có thể cười cười xin lỗi với cô.

– Tôi phải đi, có duyên gặp lại.

Cô gái cứng họng nhìn Chương Phồn kéo Trình Cẩm đi ra. Nửa ngày sau tỉnh lại, móng tay suýt nữa đâm vào thịt.

Tâm tư Chương Phồn sao, hai người có quan hệ gì, cô đại khái hiểu rõ tám chín phần.

Trình Cẩm cũng mặc Chương Phồn lôi kéo, đi ra trường học được một đoạn, Chương Phồn đột nhiên túm y vào trong lòng ngực. Trình Cẩm hí mắt nhìn hắn, tiên phát chế nhân liếm liếm miệng hắn.

Y lùn hơn Chương Phồn một ít, nên phải hơi nhón chân, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

– Em hôm nay sao rảnh tới đây?

Chương Phồn cũng hòa theo y, mơ hồ nhẹ giọng hỏi.

– Xem chỗ học tập của anh, muốn hiểu anh hơn.

Trình Cẩm chặn hắn lại không cho tùy tiện hôn, mái tóc dài mềm mại vướng lên cổ Chương Phồn. Chương Phồn cảm thấy có chút ngứa, nhưng càng cảm thấy vui sướng ngọt ngào.

– Vậy có hiểu thêm không?

Trình Cẩm có chút suy nghĩ.

– Anh cho em thật nhiều kinh hỉ.

Sau đó y hôn hôn mặt Chương Phồn, nói một câu phóng dăng:

– Mê hoặc em đến mức muốn cởi quần áo tại đó luôn.

Chương Phồn tim đập như đánh trống, giọng ách ôm Trình Cẩm, nói nhỏ nhưng rất bá đạo:

– Không được, bộ dáng em không mặc quần áo chỉ có thể cho anh xem.

11. Chương 11

Pháo hoa cuối cùng được bắn ra, như hoa sen nở rộ trên không trung, vừa vắn chiếu sáng hai người đang ôm nhau.

– Anh sẽ trở thành người xứng đáng bên cạnh em, tin anh.

Tiết vịt nhà này làm không tệ, nếu không phải có người gây sự, thì có thể coi như là một buổi chiều tốt đẹp.

– Mẹ, thằng bắt nam bắt nữ hát hí khúc, gọi mày đây.

Trình Cẩm vẫn vùi đầu ăn, đợi đến lúc Chương Phồn muốn đứng dậy túm cổ áo người nọ mới ngẩng đầu, nhận ra người nọ đang kêu y.

Gương mặt quen thật. À, là người ở công viên suýt bị Chương Phồn phẩy cmn tay.

– Ngón tay mày tốt rồi à?

Ánh mắt Chương Phồn hết sức hung ác nham hiểm, tình hình rất căng thẳng. Nhưng thằng đó cũng không phải dạng vừa, bây giờ dẫn theo vài người nữa, đi đầu đẩy Chương Phồn. Chương Phồn không đứng vững, mấy cái bàn phía sau cũng kêu lách cách. Lão bản của quán vừa mới bước ra từ đồng hồ bể, thấy tình hình thì sợ chết khiếp.

– Ai ui vài vị huynh đệ làm ơn thương xót, tôi buôn bán không dễ, hòa thuận thì phát tài mà, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

– Con mẹ mày cái...

– Thích thì ra ngoài đánh.

Chương Phồn không muốn gây phiền toái cho lão bản, dù sao đây là ngày người ta khai trương. Nhưng tên vô lại kia cũng không chịu buông tha, nên chắc không phải một lúc là xong.

– Này tụi mày là làm sao vậy? Đâm vào chỗ kia không sợ bắn à, lúc làm có cạ súng không?

Chương Phồn một quyền đập thẳng, người nọ bị đánh tới ngu ra, lão bản cũng tái mặt không dám can ngăn, mấy người đằng sau thấy vậy cũng theo lên, tình hình phi thường hỗn loạn.

Trình Cẩm nãy giờ cúi đầu ăn, giờ mới quăng đũa, tháo vòng tay xuống, buộc tóc, rồi lấy từ trong túi bên người dây xích dài, nâng tay liền quất vào đầu người gần nhất, máu bắn ra. Chương Phồn mở to mắt nhìn, người xung quanh cũng bị dọa choáng váng, đều dừng động tác. Trình Cẩm quần dây xích vào tay, đi đến cái tên nói năng bẩn thỉu kia, vừa tới liền tung một cước, cái dây xích kia còn dính máu huynh đệ hần kia. Trình Cẩm để tay phải lên cổ hần ta, dây xích thiếu chút nữa là cắm vào thịt.

– Yên tâm, dù mày có ở bệnh viện cả đời, tao cũng đền nổi. Lần trước vì anh ấy che chở tao, mày thiệt nghĩ tao là tay trói gà không chặt sao?

Âm cuối y rất quyến rũ, như khiêu khích vậy. Bên kia Chương Phồn vì muốn ứng phó với người đánh lén Trình Cẩm nên bị thương đổ máu, Trình Cẩm tạm thời buông tha hắn ta, thả dây xích dính máu vào túi, không giết nữa. Sau đó hoạt động gân cốt, lấy từ trong túi xấp tiền dính máu đập vào mặt tên kia.

– Phần thưởng này, mau dẫn anh em này đến bệnh viện khám nào đi.

Sau đó y bưng hai chén ở trên bàn đi tới, cổ tay hơi nghiêng, nước từ trong bát rơi xuống như nở hoa trên mặt tên kia. Huyết vịt, rau dưa, miến làm cho người nọ giống như thùng rửa chén hình người. Trình Cẩm một bên tao nhã cười một bên nói:

– Tiền thuốc men cũng trả, anh em này đánh người của tao, cũng phải trả giá rồi.

Trình Cẩm như một nhành hoa, nhìn qua thì gầy yếu nhẵn nhụi, nhưng thực tế là bụi hoa hồng, gai một khi găm vào thịt, dù có rút hay nhổ ra đầu để lại lỗ thủng.

Y kéo tay Chương Phồn đi đến cửa quán. Còn không quên cho lão bản một tấm chi phiếu, nói câu xin lỗi thành ý.

Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, Trung thu tới rồi, đèn treo đầy đường. Trình Cẩm lấy từ trong túi ra một cái khăn lau vết máu trên đầu Chương Phồn, sau đó nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương đỡ tợn.

Y không nói, Chương Phồn cũng im lặng, chỉ bế y lao ra khỏi đám đông nhốn nháo.

Bờ sông đang thả đèn, bờ bên kia thì bắn pháo hoa, làm rực sáng cả một vùng trời. Rất nhiều người tụ lại, Chương Phồn buông Trình Cẩm, tay còn lại ôm người vào trong lồng ngực.

– Pháo hoa đẹp thật.

Trình Cẩm trong lòng hẳn cảm thán, Chương Phồn thân nhiên trả lời:

– Em đẹp hơn.

Trình Cẩm giơ chân đá mông hắn, quay đầu nhìn sườn mặt hắn. Chương Phồn quả thật có diện mạo lãnh đạm, y oán thầm, người đứng là không thể nhìn vẻ ngoài.

– Em thích không? Pháo hoa.

Chương Phồn đột nhiên hỏi. Trình Cẩm không hiểu, nhưng trả lời rất nhanh.

– Thích, nhìn rất đẹp.

– Về sau anh sẽ bao pháo hoa cả thành, bắn từng cái từng cái cho em.

Chương Phồn thanh âm rất nhẹ, mặt không đổi sắc nói, lòng Trình Cẩm cũng nóng lên. Trình Cẩm đỡ khóc đỡ cười, dụi dụi vào ngực hắn, trả lời:

– Được, đợi lúc đó em mặc bộ diễn phục anh thích nhất, xướng cả đêm cho anh.

Y không hề báo trước mà xướng lên.

Khuyến quân vương ảm tửu thỉnh ngu ca, giải quân ưu muện vũ bà sa.

Người xung quanh trầm trồ khen ngợi, người có mắt nhận ra Trình Cẩm, thậm chí có người chạy lại bắt tay, thế mà lại biến thành cảnh fan gặp thần tượng. Trình Cẩm xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn tươi cười đáp lại.

Thật vất vả mới xong, Trình Cẩm kéo tay Chương Phồn tránh đi, vất vả đi ra phía sau đám đông đang chen chúc.

Trong lòng bàn tay Trình Cẩm khô ráo ấm áp. Chương Phồn để y nắm, tháng chín thời tiết có chút lạnh, bên ngoài áo sơ mi Trình Cẩm còn mặc thêm một áo khoác, chân dưới vạt áo đi xiêu vẹo như bướm, giống như tùy thời sẽ bay đi vậy.

Lo sợ của Chương Phồn cứ thế biến mất, hắn biết Trình Cẩm sớm muộn gì cũng rời đi, nhưng hắn cảm thấy ngày đó lại càng ngày càng gần hơn.

Hai người chạy tới một phố ăn vặt đông người. Trình Cẩm nhìn đại thúc nướng khoai vệ đường, mua hai cái, y và Chương Phồn mỗi người một cái.

Chương Phồn nhìn mắt Trình Cẩm, thật giống như suối trong vắt, có thể nhìn tới tận cùng phía trong.

– Anh nhìn cái gì, không ngán sao?

Trình Cẩm cầm khoai cười hắc, hắc lại giống như loạn nhịp rồi.

– Không ngán, cả đời nhìn cũng không ngán.

Trình Cẩm buông tha cho khoai lang trong tay, túm cổ áo hắc hôn lên môi, sau đó nhẹ cười.

– Ừm, ngọt hơn khoai rồi.

Chương Phồn đưa tay vuốt mái tóc rối về đằng sau, nhẹ nhàng ôm y vào ngực, ghé vào lỗ tai y, thấp giọng hỏi:

– Trình Cẩm, em nổi tiếng, cho nên, khi nào thì đi?

Trình Cẩm im lặng nửa ngày, cuối cùng vẫn bại trận, trả lời:

– Tháng sau, ngày mười.

Trình Cẩm dừng một chút, vỗ vỗ lưng Chương Phồn, ôn nhu nói:

– Anh ở lại học cho tốt, em cũng cố gắng học xướng, hai năm sau gặp lại, đều phải sống tốt, thành người tốt.

Pháo hoa cuối cùng được bắn ra, như hoa sen nở rộ trên không trung, vừa vắn chiếu sáng hai người đang ôm nhau.

– Anh sẽ trở thành người xứng đáng bên cạnh em, tin anh.

12. Chương 12

Chương Phồn mang giày chạy ra. Trên đường người đến rồi đi, duy độc không có Trình Cẩm, không có vợ hắc.

Đi ngang qua rạp hát, đội phá dỡ đã giày xéo xong, cái gì cũng không còn.

Ầm vang, thế giới của hắc vỡ vụn.

Ngày qua ngày, thời gian còn lại càng ngày càng ít. Lá cây đổi màu, đảo mắt thế mà đã đến ngày 9.

Chương Phồn không nghe phản đối của Trình Cẩm, bướng bỉnh xin nghỉ, cũng để lại tờ giấy cho Chương Hồng, bảo bà ta tự lo ăn, ở, mặc; hắc vùi mình trong phòng trọ của Trình Cẩm, giống như động vật thân mềm ôm chặt lấy Trình Cẩm.

Bọn họ không ngừng làm tình, giống như ngày mai là tận thế.

Chương Phồn rất thích mút da thịt Trình Cẩm, chỉ khi ra dấu đỏ tươi mới chịu tha. Lúc làm tình rất mạnh, mỗi lần thúc đều thúc đến nơi sâu nhất, đâm đến Trình Cẩm khóc kêu cũng không tha.

Trình Cẩm bị thao đến nhuyển, mặt sau chảy nước. Làm đến cao trào, Trình Cẩm còn mặc vào quần tất với nữ trang, tóc đen rơi rụng trên thân thể trắng nõn, xinh đẹp như kỹ nữ.

Chương Phồn cũng rất điên rồ, như mắc bệnh sợ chia li, hắc để cho Trình Cẩm cười lên người, giống kỹ nữ mà lắc mông xoay thắt lưng, miệng kêu rên ngọt nị; thậm chí có lúc nhét vật kia vào động khẩu, hắc còn chen thêm hai ngón tay.

Trình Cẩm mắt trắng dã khóc kêu, chống vai muốn tránh, nhưng lại không dậy nổi. Hai chân y bị Chương Phồn kéo ra, như cá nằm trên thớt chờ người xử lý. Y lắc đầu bỏ đi, lại bị Chương Phồn túm chân kéo về lồng ngực, không nói mà đâm rút tiếp.

Trình Cẩm cảm thấy y sắp bị làm chết trên giường. Chương Phồn giống như cái động cơ vĩnh viễn, lúc nào cũng hoạt động, cũng bắn ra vô số tinh dịch. Hắn si mê liếm cắn thân thể Trình Cẩm, ánh mắt ánh vẻ cuồng hoan bệnh trạng, lời tình cảm thốt ra liên tục. Chương Phồn không bình thường, Trình Cẩm không sợ, chỉ cảm thấy an toàn, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu.

Y bị thao tới nghe lời, chỉ cảm thấy huyết sau lưng trái muốn chết. Y cầu Chương Phồn mau thao y, da thịt như xé rách, hung khí đâm vào cơ thể y làm nở những đóa hoa đỏ tươi.

(Tui: ở đây có thể hiểu là ẻm bị làm tới mặt sau sưng đỏ lên như hoa, hoặc là bị làm tới chảy máu, máu rớt xuống giường như hoa)

Bọn họ giống như hai dã thú không biết mệt. Máu hòa với nước mắt chảy ra lúc bọn họ giao hợp, tựa như muốn đem đối phương nhập vào trong thân thể.

Trình Cẩm cảm giác được cảnh nước mắt của Chương Phồn rơi xuống lưng y, nóng bỏng cháy, giống như làm bị bỏng vậy. Y không biết nước mắt Chương Phồn nóng cháy như vậy, y nghe được hơi thở thô của Chương Phồn, thứ hung khí phía dưới như đem y xé toạc, y ôm cổ Chương Phồn uyển chuyển than nhẹ.

– Chơi hỏng cũng không sao, em yêu anh.

Khoái cảm và đau đớn lúc nào cũng là sự bắt đầu của tình ái. Trình Cẩm mở to hai chân ôm lấy thắt lưng Chương Phồn, huyết dâng sau tự giác phun ra nuốt vào tính khí của Chương Phồn. Sự rụt rè thanh cao của y tựa như khoảng cách giữa hai người vậy, không còn sót lại gì cả, chỉ còn sự phóng túng cùng thần phục.

Bọn họ không uống rượu, lại say đến mơ hồ.

Thấp thoáng nghe thấy một bài ca, do một ca sĩ nổi tiếng hát.

Mượn một tia sáng từ buổi chiều tà lúc chia ly.

Thêm chút ánh sáng cho quãng đời còn lại.

Mượn một câu khắc cốt ghi tâm ngày sau còn dài.

Nếu không thể không chia xa.

Chương Phồn rốt cục cũng hỏng mất, hắn cắn quần áo Trình Cẩm nén tiếng khóc trong cuồng hống. Âm thanh mơ hồ làm cho tâm Trình Cẩm như bị dao cắt, từng miếng từng miếng.

– Anh không muốn em đi... không muốn em đi.

Hắn dù sao cũng mới hai mươi, vẫn là đứa nhỏ choai choai.

Trình Cẩm một chút lại một chút xoa đầu hắn, cuối cùng vẫn chỉ có thể làm vài động tác phóng đảng lấp đầy khoảng trống nội tâm. Y ôm cổ Chương Phồn, nói vào tai:

– Càng tàn nhẫn càng đau đớn, em lại càng yêu anh.

Đó là một buổi tối rất điên cuồng lại bừa bãi.

Lúc Chương Phồn tỉnh lại, bên người đã trống trơn. Trình Cẩm để lại cho hắn một tờ giấy, bên trên có một địa chỉ, hẳn là nhà Trình Cẩm.

Trừ đó ra, cái gì cũng không còn. Chương Phồn lòng như lửa đốt, mặc xong quần áo, đứng lên phát hiện cái gì của Trình Cẩm cũng không thấy. Cái chìa khóa nằm im trên cửa sổ, im lặng nhờ hắn trả lại cho chủ nhà trọ.

Vợ hắn vẫn bướng bỉnh, đưa tiễn cũng không cho.

Chương Phồn mang giày chạy ra. Trên đường người đến rồi đi, duy độc không có Trình Cẩm, không có vợ hắn.

Đi ngang qua rạp hát, đội phá dỡ đã giày xéo xong, cái gì cũng không còn.

Ầm vang, thế giới của hắn vỡ vụn.

Cái gì cũng không còn, nơi hắn sơ ngộ Trình Cẩm, lê viên nho nhỏ của bọn họ sụp đổ, chỉ còn lại hắn, lẻ loi với kí ức buổi tối hôm qua.

Hắn quỳ trước phế tích, tay chống đất. Đá cắt vỡ lòng bàn tay đâm vào da thịt. Hắn nhớ đến thân thể hoa ngọc của Trình Cẩm, từ hôm nay trở đi, chỉ còn trong mộng thôi.

Không biết quỳ bao lâu, đến lúc đầu gối mất cảm giác, hắn mới chậm rãi đứng lên. Bái thật sâu với phế tích, cũng quay đầu tiêu sái.

Từ ngày đó, Chương Phồn ngày càng trầm mặc ít lời. Hắn không nghe xướng, mỗi ngày đều ngâm mình trong sách vở. Chương Hồng mắng hắn không tiền đồ, mất vợ liền mất cả hồn; hắn không giận, giống như không nghe được.

Học bổng quốc gia, giải thưởng lớn ừ ừ mà tới, Chương Phồn trở thành nhân vật thần thoại của đại học hạng hai bọn họ. Nhưng hắn không vui, không buồn. Giáo viên khen hắn nội liễm trầm tĩnh, nhưng không ai hiểu tại sao hắn lại liều mạng như vậy.

Cho đến một ngày, hắn từ trong TV thấy được gương mặt quen thuộc ấy.

Người nọ diện mạo rất đặc biệt, thanh âm cũng vậy. Tim hắn giống như ngừng đập.

Trình Cẩm nói chuyện với màn hình, ánh mắt như xuyên qua khoảng cách ngàn vạn dặm, đâm vào lòng hắn.

– Vợ tôi thích nghe xướng, hắn chống đỡ tôi, trao cho tôi kiên trì. Tôi hi vọng một ngày nào đó có thể đứng ở một rạp hát thật lớn, hát hí khúc cho hắn. Hi vọng đó vẫn luôn cổ vũ tôi có được ngày hôm nay.

Bút bi trong tay Chương Phồn bị hắn nắm gãy. Hắn nhìn gương mặt Trình Cẩm trên TV, hận không thể bay tới bên cạnh người y, ôm người này vào ngực, gắt gao.

13. Chương 13

Lão nhân lấy từ trong túi tiền ra cây bút máy, viết một địa chỉ mới trên tờ giấy ố vàng, sau đó đưa cho Chương Phồn.

– Đi đi thôi, đứa nhỏ. Nó đợi con hai năm trời, đừng cô phụ nó.

Cuộc thi cuối kỳ năm ba của Chương Phồn, Chương Hồng chết.

Bởi vì chơi quá mức, chết trên giường tên nam nhân nào đó rồi. Lúc tên nam nhân đó đi đến sở cảnh sát tự thú, ông ta khóc rống, nói liên tục không phải cố ý.

Chương Hồng vẫn khoác lên người áo khoác bà ta thích nhất, đôi môi cùng ngón tay đỏ choét, sóng tóc đen che lại vết trói xấu xí trên cổ, trên người bà ta phủ vải trắng, chân mang giày da là quà sinh nhật bốn mươi tuổi Chương Phồn làm công lấy tiền mua tặng.

Tên nam nhân kia túm ống quần Chương Phồn xin hắn tha thứ, bộ dạng sẵn sàng đập đầu chết đi theo Chương Hồng. Chương Phồn từ đầu tới cuối không rơi một giọt nước mắt. Hắn rút chân ra, thái độ như giải quyết công việc, sau đó đi qua xóc lên vải trắng, nâng tay vuốt xuống đôi mắt chưa khép lại của Chương Hồng.

Hắn đột nhiên nhận ra Chương Hồng cũng rất đẹp, đẹp động lòng người.

Hắn nhớ tới cảnh bà ta ngâm thuốc đánh nhau với Vương Hoa Quế, nói bà ta là kỹ nữ, không cho phép ai mắng hắn và Trình Cẩm một câu.

Bà không phải phụ nữ tốt, cũng không phải người mẹ tốt, nhưng bà nuôi lớn Chương Phồn, cho hắn tới trường, bà là người thân duy nhất của Chương Phồn.

Nam nhân cuối cùng cũng bị kết tội là giết người không chủ đích, phán năm năm, bồi thường bốn mươi vạn.

Chương Hồng phục vụ quên mình được bốn mươi vạn, bốn mươi vạn ấy, Chương Phồn không động vào một đồng một xu nào.

Hắn vẫn đi học, làm công như bình thường. Nhưng khi về nhà sẽ không được nghe tiếng chửi thô tục của Chương Hồng nữa, vậy mà lại có chút nhớ nhung.

Trình Cẩm thường xuất hiện trên TV. Y bắt đầu nổi tiếng khắp bắc nam, trở thành nghệ sĩ trẻ tuổi nổi tiếng, được tôn làm Trình lão sư.

Chương Phồn vẫn học, chăm học bổng của hắn. Người xung quanh thương hại hắn, nhưng cũng nói hắn máu lạnh.

Không ai biết Chương Phồn nửa đêm co ro trong chăn nhỏ tiếng khóc lên. Căn phòng trống trơn không có tia nhân khí. Hắn không thể... làm cơm cho Chương Hồng nữa rồi.

Năm tư đại học hắn đi một công ty IT ở tỉnh thực tập. Thủ trưởng rất thích hắn, đưa ra lời mời trọng dụng, Chương Phồn cự tuyệt, hắn nói:

– Cảm tạ tín nhiệm cùng công nhận của ngài, nhưng tôi muốn tới thủ đô.

Địa chỉ Trình Cẩm để lại, là ở thủ đô. Đây là ước định của hắn với Trình Cẩm.

Chương Phồn mang theo vài bộ quần áo với ảnh chụp Chương Hồng, còn lại đều để lại trong phòng. Hắn trên người chỉ có bốn mươi vạn kia, cùng với năm vạn hắn dành dụm hai năm nay. Hắn rời khỏi sân nhỏ, rời khỏi thành nhỏ nuôi dưỡng hắn.

Hắn cố ý đi tới chỗ rạp hát nhỏ nhìn, nhà cao tầng mọc lên, nơi này sắp trở thành một khu dân cư cao cấp.

Lão gia tử bán vé năm ngoái cũng qua đời. Trước lúc lâm chung, Chương Phồn đứng cạnh giường lão, lão mở miệng chỉ vào TV, là kênh hí khúc, nước mắt đầy mặt. TV lúc ấy vừa vặn chiếu tới Trình Cẩm, lão a a nửa ngày, cũng không thốt lên được câu nào, cổ họng lão bị khối u, cái gì cũng không nói được. Con gái lão sớm ra nước ngoài, lão trước nay vẫn được Chương Phồn chiếu cố. Chương Phồn cảm ơn lão cái dù năm ấy, cảm ơn si mê của lão đối với hí khúc, cũng cảm ơn lão năm đó đưa tơ hồng cho hắn và Trình Cẩm.

Lúc đưa tang, con gái của lão cũng về. Bọn họ cười hỏi Chương Phồn có phải muốn tranh gia sản với bọn họ không. Con lão một thân tây trang giày da, áo mũ chỉnh tề, lấy từ trong túi ra một xấp ném dưới chân Chương Phồn, kiêu ngạo nói hắn cúi đầu xuống nhặt. Chương Phồn gơ chân dẫm nát đồng tiền, lạy ba lạy với lão gia tử, rồi lúc xoay người nhìn mấy người phụ nữ kia, ánh mắt như nhìn rác rưởi.

Hắn một phen tiền cũng không lấy, hắn ghét tâm tư như vậy.

Hắn ngồi trên tàu lửa đi thủ đô, suốt đêm rời khỏi thành nhỏ này. Trong ba lô hắn cất sơ yếu lý lịch cùng với giải thưởng bản thân. Hắn đeo tai nghe, giai điệu quen thuộc truyền vào tai, là vở Quý phi say rượu do Trình Cẩm xướng.

Hắn bồn ba vì sinh kế cùng với học tập, rất lâu chưa nghe xướng, nhưng hắn luôn để Trình Cẩm trong lòng, nặng đến mức mỗi lần nhớ là mỗi lần đau.

Tàu lửa mười giờ tới ga, đây là lần đầu tiên Chương Phồn tới thủ đô. Hắn theo địa chỉ tìm được cánh cửa lớn được khắc hoa. Mở cửa là một lão quần gia, khách khí hỏi hắn tìm ai.

– Tôi tìm Trình Cẩm.

Chương Phồn lấy ra tờ giấy kia, hắn giữ gìn rất tốt, trang giấy chỉ hơi ố vàng.

Lão quần gia im lặng hồi lâu, thở dài.

– Thiếu gia hai năm trước đoạn tuyệt quan hệ với trong nhà, sau đó cũng không quay về.

Lão quần gia đánh giá Chương Phồn từ đầu đến chân, rồi hỏi:

– Cậu tên Chương Phồn?

Chương Phồn gật đầu, lão nhân thở dài, nói cho hắn một chuyện kinh ngạc.

– Ngày đó thiếu gia trở về trên người không sạch sẽ, bị lão gia đánh suýt chết. Lão gia cho nó hai lựa chọn, một là theo đại sư mai phái học xướng, nhưng phải cắt đứt với cậu, hai là đoạn tuyệt quan hệ, từ nay về sau tự sinh tự diệt.

Lão nhân nhìn vào mắt Chương Phồn, giống như nhìn xem hắn có đáng để phó thác không.

– Thiếu gia không do dự chọn đoạn tuyệt quan hệ, hai năm nay cũng rất khó khăn. Ta lên lão gia cho nó tiền, nó không nhận. Nó từ nhỏ lớn lên cạnh ta, ta biết nó có bao nhiêu cứng đầu. Nó nói với ta, cái gì nó cũng bỏ được, nhưng cậu là điểm máu chốt. Nếu nó chọn con đường đầu tiên, thà nó tự lấy cây đánh mình.

Lão nhân lấy từ trong túi tiền ra cây bút máy, viết một địa chỉ mới trên tờ giấy ố vàng, sau đó đưa cho Chương Phồn.

– Đi đi thôi, đứa nhỏ. Nó đợi con hai năm trời, đừng cô phụ nó.

14. Chương 14

– Cho dù em là kẻ ngàn người cười vạn người thương, cho dù em già nua, anh vẫn muốn em?

– Anh vốn ngu ngốc, chọn em thì cả đời đều là em. Cái gì mà ngàn người cười vạn người thương, em trong lòng anh vĩnh viễn tốt nhất.

Chia ly mà gặp lại giống như hạn hán lâu ngày gặp mưa. Bóng hình trên sân khấu thật sự là Trình Cẩm. Y nhìn có vẻ rất mệt mỏi, lại gầy rồi, bộ dáng lúc cười làm Chương Phồn rất đau lòng.

Giống như sau một thế kỷ mới gặp nhau, Trình Cẩm còn chưa cởi đồ diễn, Chương Phồn đã từng bước từng bước chạy sang. Vì ngại còn có người xung quanh, hắn cũng không dám ôm vợ hắn. Cuối cùng đứng trước mặt Trình Cẩm, ách giọng nói một câu:

– Đã lâu không gặp.

Trình Cẩm giống như muốn khắc hắn vào trong đầu, nhìn không bỏ. Cảm xúc chạm nhau làm hai người rung động, cuối cùng Trình Cẩm cũng chỉ nói:

– Đã lâu không gặp.

– Buổi tối, cùng nhau ăn bữa cơm đi.

Chương Phồn không dám lơ mãng, xung quanh có đồng nghiệp Trình Cẩm, rồi có người tới nghe xướng như hắn. Thành tựu này Trình Cẩm phải cố hết sức mới đạt được, hắn phải quý trọng.

– Được, em đi tháo trang sức, anh chờ.

Trình Cẩm cười với hắn, xoay người vào hậu trường.

Đây là nửa tiếng dài nhất trong cuộc đời của Chương Phồn.

Lúc Trình Cẩm đi ra, Chương Phồn phát hiện y thần sắc rất kém, hơn nữa cũng không phải là tưởng tượng, Trình Cẩm thật sự gầy đi. Y vốn gầy, nay lại càng giống như gió nhẹ thổi qua là bay.

Trình Cẩm không nói chuyện, yên lặng đi phía trước, Chương Phồn theo sau. hai người đi qua một ngõ nhỏ không người, Trình Cẩm đột nhiên dừng chân, Chương Phồn không nói mà ôm lấy y từ sau lưng, ôm chặt, như muốn đem y khảm vào trong da thịt. Hắn cảm nhận được tim Trình Cẩm đập, tay Trình Cẩm đặt vào da thịt hắn, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào. Sau đó vợ hắn đẩy hắn vào tường, không giải thích mà hôn lên.

Hôn như cắn xé vậy, mang theo mùi máu lẫn với nước bọt. Trình Cẩm gắt gao túm cổ áo Chương Phồn, Chương Phồn kệ y, ngửi hương vị trên người Trình Cẩm, thanh âm khàn khàn, thậm chí còn thoáng tiếng khóc nức nở.

– Anh rất nhớ em, Trình Cẩm, rất nhớ em.

Có lẽ chữ nhớ rất nông cạn, căn bản không thể thể hiện được cảm giác của hắn với Trình Cẩm. Trình Cẩm đang cắn xé môi Chương Phồn, không nói một câu.

Ngón tay Chương Phồn không thành thật vói vào quần áo Trình Cẩm, hắn thấy Trình Cẩm hơi run, sau đó ngăn lại động tác của hắn.

Chương Phồn dừng tay, ánh mắt nghi hoặc nhìn Trình Cẩm. Trình Cẩm cúi đầu không trả lời, Chương Phồn nôn nóng, hắn không để ý Trình Cẩm ngăn cản, ngón tay đụng đến vết sẹo thô ráp trên lưng Trình Cẩm. Mắt hắn trầm xuống, cẩn thận vuốt ve, Trình Cẩm ách giọng nói:

– Đừng sờ, rất khó coi.

– Ai làm?

Chương Phồn vẫn bình tĩnh nói, nhưng thật ra hắn đang áp chế lửa giận, hắn muốn biết tên đó, rồi đi xé nát hắn ta.

Trình Cẩm đột nhiên đổi vẻ mặt, đôi mắt khê đảo, rời khỏi vòng tay ôm ấp của Chương Phồn, đốt điều thuốc.

– Nếu em nói hai năm qua em dùng thủ đoạn bất chính mới có được như bây giờ, anh có cần em sao?

– Em không phải người như vậy.

Chương Phồn gắt gao nắm lấy vai y. Trình Cẩm cười nhạo hất tay hắn.

– Nếu em nói em làm vậy thì sao?

– Em là của anh, mặc kệ em làm gì, em vẫn là của anh. Ai ép em, nói anh nghe.

Trình Cẩm nhìn Chương Phồn nổi giận, đột nhiên cười. Chương Phồn nhìn y cười, khó hiểu, nhin không được hỏi:

– Tuy anh không có gì, nhưng mạng này vẫn dùng được. Vì em anh làm gì cũng được, nói anh nghe, là ai?

– Anh thật ngốc.

Trình Cẩm cười xong, đưa tay sờ mặt Chương Phồn.

– Cho dù em là kẻ ngàn người cười vạn người thương, cho dù em già nua, anh vẫn muốn em?

– Anh vốn ngu ngốc, chọn em thì cả đời đều là em. Cái gì mà ngàn người cười vạn người thương, em trong lòng anh vĩnh viễn tốt nhất.

Trình Cẩm buông tảng đá trong lòng, vẻ mặt tốt lên, nói với Chương Phồn.

– Yên tâm, dù gì em cũng là con nghệ sĩ có tiếng, không lưu lạc đến mức lên giường.

Dùng một chút, y kể, giống như là nói chuyện của người khác vậy:

– Một năm trước trong một lần diễn xướng, sân khấu gặp sự cố, em ngãng đầu thì thấy một đồng thủy tinh rơi xuống. Tuy giữ được mạng, nhưng sau lưng đều bị cắt hủy, sau đó vẫn phải cắt một phần nhỏ đi...

Y chưa nói xong, đã bị Chương Phồn ôm chặt vào.

– Đau không.

– Sớm đã không đau.

Chương Phồn chôn đầu vào vai Trình Cẩm, rầu rĩ nói:

– Mẹ anh chết rồi, anh chỉ còn em thôi, Trình Cẩm à.

Buổi tối hai người tùy tiện vào một nhà ăn ăn cơm chiều. Chương Phồn ăn vào cảm thấy nhạt như nước ốc, đôi mắt vẫn nhìn mặt Trình Cẩm, giống như nhìn thế nào cũng không chán. Trình Cẩm cuối cùng cũng buông đũa, mặc hán xem.

– Hai năm trước cũng là do anh nhìn mà em không ăn ngon.

Chương Phồn bị nói đỏ bừng mặt, cúi đầu cắm mặt vào chén. Trình Cẩm ý xấu đùa giỡn hán, giày cà cà vào ống quần khiêu khích, Chương Phồn suýt nữa ụp cả bát nước nóng vào mặt.

Trình Cẩm cười ha ha đứng lên, ánh mắt có thần xinh đẹp cực kì. Y thực thích đùa giỡn Chương Phồn, ý vào lớn hơn sáu tuổi, luôn muốn làm gì thì làm.

– Vậy nên anh muốn tìm việc làm ở đây?

Chương Phồn nuốt cơm, kiên định gật đầu.

– Anh phải ở đây, vì em ở đây.

– Muốn ở đây nuôi sống bản thân không dễ, cơ hội nhiều nhưng cũng là nơi uống máu. Em bây giờ ốc còn không mang nổi mình ốc, sợ cũng không thể giúp anh.

Trình Cẩm khuấy khuấy ly nước trái cây, lời nói không dễ nghe nhưng đó là lời nói thật.

– Anh không chỉ phải nuôi sống anh, còn phải cho em một cái nhà.

Chương Phồn nhìn mặt Trình Cẩm, đột nhiên buông đũa trong tay.

– Không phải là cái nhà kia, mà là một cái thật sự nhà, nhà của chúng ta.

Trình Cẩm cảm thấy trong lòng như được người xoa nhẹ, y không dám ngẩng đầu nhìn Chương Phồn, sợ lộ ra cảm xúc mãnh liệt lúc này, gương mặt đỏ thắm, nói nhỏ như muỗi kêu:

– Cẩm ơn.

Hai chữ này bao gồm thiên ngôn vạn ngữ, y hi vọng Chương Phồn là giun trong bụng mình, đem suy nghĩ của mình đọc qua rõ ràng.

15. Chương 15

– Công việc không khó tìm như em nghĩ đâu.

(warning: có h)Người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi là hai năm không gặp. Tất nhiên là củi khô lửa bốc, chạm là bốc cháy.

Trình Cẩm thuê là phòng cho một người, không lớn, nhưng vị trí tốt, phòng cũng mới, sạch sẽ xinh đẹp, còn có một cái cửa sổ sát đất thật lớn.

Chương Phồn đặt y lên trên kính làm. Bên ngoài là cảnh phố phường đèn đuốc sáng trưng, bên trong không bật đèn, lơ mờ, nhưng không có nhìn rõ. Trình Cẩm ôm lưng Chương Phồn, miệng huyệt lầy lội vô cùng, thậm chí còn giống phụ nữ chảy nước.

Có lẽ là lớn hơn, hay do chia ly lâu, Chương Phồn thế mà đầy mềm thô tục. Trình Cẩm bị nói đến ánh mắt đỏ bừng, chỉ cảm thấy cây gậy kia lấp đầy mộng y. Chương Phồn đã bắn một lần, nước dâm hòa với tinh dịch làm lỗ nhỏ càng dễ tiến vào. Chương Phồn hiểu rõ làm sao để Trình Cẩm thoải mái, cũng làm theo cái câu kia, gì mà chín nông một sâu, bên phải ba lần bên trái ba lần, rút ra lúc thả lỏng, dâm vào khi co rút. Thứ kia của hán gần như dâm vào hết, tiếng nước ba ba vang. Trình Cẩm bị làm đến phía trước lúc lắc, hai chân giơ cao, cửa huyệt kéo căng. Trình Cẩm có một cái mộng rất đẹp, mượt mà trắng nõn, eo nhỏ đến không ngờ, tiểu huyệt giống như trời sinh co rút, nếp uốn bên trong bị thao đến thẳng ra. Y ôm cổ Chương Phồn đón hùa dâm rút, thanh âm réo rắt cũng biến giọng.

– Làm em.

Tóc dài y rơi rụng phủ lên vết sẹo thô ráp trên lưng. Chương Phồn vỗ về vết thương đó, hận lúc đó không thể đau thay Trình Cẩm. Hắn như một con hùng thú, mỗi lần đều đâm đến tận bụng Trình Cẩm. Trình Cẩm gầy, dễ thấy Chương Phồn đâm đến bụng gồ lên núi nhỏ, rồi lại phẳng lại, Trình Cẩm kêu a a, thân thể như rắn uốn éo thét lên, tinh dịch tràn ra miệng huyết, là một cảnh hết sức dâm mỹ.

Hai người không biết làm bao lần, thẳng đến lúc sức cùng lực kiệt, Chương Phồn vuốt ve vết thương sau lưng Trình Cẩm, còn người bị hơi nước bao trùm.

Trình Cẩm hôn lên miệng hắn, rồi đứng lên đi phòng tắm rửa. Chương Phồn nhìn chân nhỏ, xem eo nhỏ, giống như muốn đem y khắc vào trong mắt.

Ban đêm, hai người ôm nhau ngủ. Nửa đêm Chương Phồn mơ mơ màng màng sờ bên cạnh, lại chạm vào khoảng không. Hắn mở to mắt, liền thấy Trình Cẩm đứng cạnh cửa sổ hút thuốc, di động sáng, hắn là mới nói chuyện điện thoại xong. Chương Phồn đi tới ôm y từ sau lưng, cầm để lên vai Trình Cẩm, hắn nghe Trình Cẩm nói:

– Hủy hai tràng diễn, em không diễn ở nơi khác.

Chương Phồn rất muốn khoe khoang khoác lác nói Trình Cẩm ý lại hắn, nhưng hắn không muốn Trình Cẩm thất vọng.

Cho nên hắn chỉ có thể ôm Trình Cẩm chặt một chút, chặt thêm một chút.

Ngày hôm sau Chương Phồn dậy sớm làm đồ ăn sáng cho Trình Cẩm, cầm lý lịch bản thân ra ngoài. Trình Cẩm rời giường nhìn thấy trên bàn đủ loại thức ăn, mỗi thứ ăn một chút, mùi vị quyến luyến nơi đầu lưỡi, giống như có nhiệt độ cơ thể của Chương Phồn vậy.

Sau đó y cũng ra ngoài, không phải diễn xuất chính thức, là hát hí khúc ở rạp hát nhỏ. Một chút tiền cũng là tiền, có còn hơn không.

Lại ho ra máu, Trình Cẩm nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ném gói thuốc lá duy nhất còn trong túi vào thùng rác.

Trình Tần tối hôm qua gọi, chỉ cần y chịu thua, sẽ có được mọi thứ, danh tiếng chẳng là thứ gì.

– Tôi từ trước đến giờ chưa từng muốn thứ đó, Trình lão bản, ngài không hiểu rồi.

– Trình Cẩm, đây là câu trả lời của mày?

Trình Tần lạnh nhạt nói, nhưng Trình Cẩm nghe được ông ta đang áp chế phần nộ.

– Tôi chưa từng thích xướng hí khúc, sau cũng không thích. Tôi là vì anh ấy nên lựa chọn xướng, nếu không có anh ấy, thì hư danh làm gì?

Trình Cẩm ném vào miệng một viên kẹo ngậm họng, hé mắt nhìn bầu trời có chút sương mù, không biết khi nào sẽ mưa.

Lão bản rạp hát vẫn kêu Trình tiểu công tử, xem ra lão bản này chắc là đồng loại, ánh mắt như dao nhỏ cắt xé quần áo y, giống như muốn xé y ra.

– Trình tiểu công tử, gần đây không quá tốt đi?

Trình Cẩm cười lạnh, cầm diễn phục nhét lại vào ba lô. Lão bản rạp hát kia thấy y không cãi lại, lại làm càn đứng lên.

– Tuy nơi này nhỏ, nhưng lưu lượng khách nhiều. Nghe nói Trình tiểu công tử gần đây tiếp rất ít, nơi này của tôi vừa vặn thiếu vai chính, nhìn thấy Trình tiểu công tử cũng khá hợp đây.

Trình Cẩm nhìn cái tay heo đã sắp đụng vào lưng y, sắc mặt không đổi, chỉ là suýt nữa bẻ gãy cái tay chó đó.

Y cũng không nói gì, cầm đồ diễn đi ra ngoài. Lão bản kia đứng đằng sau y cười nói:

– Trình Cẩm, hiện tại hí khúc thu nhập thấp vậy, mày nghĩ không có cha mày đứng sau trải đường, mày một mình có thể tạo ra mảnh trời riêng sao? Đừng có mơ, ông ta chỉ cần phá hỏng đường mày, mày đừng mơ chạy. Ông ta không cho người khác mời mày, mày không diễn được. Chỗ này nhỏ không sợ đại phật, thật không suy nghĩ một chút?

Trình Cẩm giống như nhìn rác rưởi quay đầu nhìn ông ta một cái, cũng tiêu sái đi.

Y nhìn thoáng qua chỗ bán đồ, có người vừa ý cameras và đồng hồ của y, rồi lại nhìn túi tiền ít ỏi của mình, nhẩn tìn.

– Có tiện không, đêm nay giao?

Lúc Chương Phồn về đến nhà, Trình Cẩm đã làm xong một bàn đồ ăn, cá sọc, súp thịt bò, thêm rau xào, thơm ơi thơm. Chương Phồn rón ra rón rén đi đến phòng bếp, ôm Trình Cẩm vào ngực. Trình Cẩm không biết, lúc bị ôm sợ giật mình, đến khi ngửi được mùi hương quen thuộc mới cười, y còn mang tạp dề, nhìn thật đảm đang.

– Rửa tay ăn cơm, hôm nay lấy được phí diễn xướng, cũng tạm được, cho anh thêm cơm. Đúng rồi, tìm việc sao rồi?

Chương Phồn hơi sững sốt, nhưng rất nhanh nở nụ cười, hôn bên tai Trình Cẩm, trấn an.

– Còn được, có chọn vài nhà.

Hắn cố gắng đem ánh mắt khinh miệt của người tuyển dụng ra khỏi đầu, thay vào đó một nụ cười của Trình Cẩm.

– Công việc không khó tìm như em nghĩ đâu.

16. Chương 16

Chương Phồn ôm Trình Cẩm vào lòng ngực, không ám muội, cũng không vuốt ve tình sắc; chỉ là ôm, hai người cái gì cũng không nói.

Ngoài cửa sổ mưa rơi, nhưng trong phòng lại ấm như mùa xuân, như ngày bọn họ hiểu thấu tâm ý của nhau.

Một ngày rồi lại một ngày, Trình Cẩm vẫn không thể xướng được. Y bán đi gần một nửa tài sản của y. Chương Phồn nói hắn tìm được công việc ở một công ty IT, đưa cho y một ít tiền. Trình Cẩm cũng không vạch trần hắn, y trong lòng hiểu rõ, tình huống Chương Phồn không tốt hơn y.

Chương Phồn không biết đang làm việc gì, mỗi ngày khuya mới trở về, mặt mũi vô cùng vẫn cố tươi cười với y. Trình Cẩm cảm thấy cảm giác tội lỗi sắp nhấn chìm y rồi.

Mấy ngày trước lúc y giặt đồ cho Chương Phồn, tìm được vài tờ giấy bị vò nát trong túi quần. Y biết Chương Phồn rõ ràng có thể có một công việc tốt, nhưng bây giờ lại phải lăn lộn ở địa phương uống máu này, thậm chí tương lai mờ mịt.

Mà y chỉ có thể ở trong rạp hát nhỏ hát tùy tiện ở chỗ tan kịch*, thù lao nhận ít đến đáng thương.

(*: là mấy rạp hát trống sau khi biểu diễn, ảnh hát ở trống, thu hút vài người ít ỏi còn lại)

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, Chương Phồn ôm Trình Cẩm ngồi trên sofa ngoài ban công, từ quán rượu nhỏ thập niên tám mươi mơ hồ truyền tới làn điệu dân gian ngọt ngào. Chương Phồn khẽ mở vào cổ Trình Cẩm, hắn nhìn Trình Cẩm nằm trong ngực như con mèo nhỏ, tóc mai vành tai chạm nhau, mấy cái khác bỗng trở nên không quan trọng.

Thẳng đến lúc tiếng gõ cửa phá tan cảnh yên lặng này.

Trình Tần đứng ngoài cửa. Ông ta vẫn kiêu ngạo tự phụ như vậy. Mặc dù Trình Cẩm giống ông ta tám chín phần, nhưng Chương Phồn vẫn rất chán ghét người này.

– Ông tới làm gì?

Trình Cẩm kéo Chương Phồn về phía sau, trừng mắt chống lại ánh mắt cân nhắc của phụ thân. Đôi tay trắng nõn của Trình Tần cầm lấy một điều thuốc, chỉ cầm chứ không hút, đánh giá hai người trẻ tuổi trước mặt.

– Cứ thế mà để trưởng bối đứng ngoài cửa nói chuyện?

Chương Phồn đứng ra sau lưng Trình Cẩm, ra dáng chủ nhà, thanh âm cứng rắn.

– Mời ngài vào.

Trình Tần vào nhà, ánh mắt lộ rõ vẻ ghét bỏ.

– Trình Cẩm, mày cho tên tiểu bạch kiểm của mày ở căn phòng như vậy, nó cũng chịu sao?

– Ông nói ông là trưởng bối thì xin ông ra dáng trưởng bối một chút.

Trình Cẩm không chịu yếu thế, ánh mắt sắc bén của y lướt qua mặt Trình Tần, giống như dao nhỏ.

– Tao tưởng mày bị một đồng thủy tinh đâm sau lưng sẽ tỉnh ra, nhưng có lẽ mày đựng tường nam cũng sẽ không quay đầu.

Ngón tay Trình Tần bật lửa, đốt điều thuốc, hút vào nhả khói trắng nhợt như sắc mặt Trình Cẩm lúc này.

– Sự cố lần đó có liên quan tới ông?

– Tao thà nó nửa phé, cũng phải mang nó về Trình gia. Làm cha, tao không nghĩ tao làm sai.

– Mẹ mày, thú lắm.

Chương Phồn đánh một quyền.

Trình Cẩm còn không kịp phản ứng, nắm tay Chương Phồn đã dí sát mặt Trình Tần. Trình Cẩm rống lên ngăn Chương Phồn, nhưng Trình Tần nào có phải hạng người lương thiện, tuy nhìn gầy yếu nhưng biết đánh nhau. Chương Phồn nghe thấy tiếng Trình Cẩm cũng không đánh thật, chịu đựng Trình Tần cứ vậy mà đơn phương đánh, miệng mũi chảy máu.

Trình Cẩm che chở Chương Phồn, cũng bị đánh trúng. Gương mặt trắng nõn bầm tím, mà Trình Tần cứ như không đánh đủ, cứ lấy bọn họ xả giận, đến lúc mệt mới chịu dừng.

Chương Phồn đã gần như quỳ xuống trước mặt Trình Tần. Hắn biết, không quan trọng làm gì, thì ông ta vẫn là trưởng bối, mà nếu hắn đánh ông ta, đã định là không đúng.

– Tha cho Trình Cẩm, có chuyện thì cứ tìm tôi.

Trình Tần vỗ vỗ tay, giống như nhìn trò hay.

– Giấy tiếp theo muốn diễn thê non hẹn biển? Cháu trai, lúc tao đứng trên sân khấu, mày vẫn chỉ là cái thai chưa thành hình đấy, còn dụ trai trước mặt hồ ly ngàn năm như tao.

Chương Phồn cắn môi không nói, hấn lau máu trên môi, nói tiếp:

– Tôi sẽ cho Trình Cẩm một tương lai tốt, mong ngài thành toàn.

Thái độ quay ngoắt 180° làm Trình Tần kinh ngạc, nhưng ông ta là ai, vẫn cứng rắn.

– Mày sao cho nó tương lai tốt? Mày bây giờ vẫn chưa tìm được công việc tốt, làm thuê làm mướn, toàn là mấy thứ lẻ tẻ. Trình Cẩm bị tao chặn đường, không thể diễn xướng. Mấy thứ đắt tiền nó bán hết, túi bay có thể kiên trì bao lâu, trong lòng không thấy khó khăn sao. Huống chi, một khi Trình Cẩm nổi tiếng, mày chính là gièm pha lớn nhất của nó. Chương Phồn, mày nói mày yêu Trình Cẩm, mày cứ vậy để nó bị phá hủy?

Chương Phồn cúi đầu không nói. Trình Cẩm chịu hết nổi, y quen cái ngụy biện của ông ta quá mà, y chưa từng sốt ruột như bây giờ, dù sao nếu Chương Phồn hết hi vọng, thật sự vì tiền đồ y mà buông tha tình cảm, cũng có thể lắm.

– Nếu vì đồng tính luyện ái là gièm pha, thì tôi thà không xứng.

Trình Cẩm kiên quyết tới cùng, Trình Tần lại giống như nhìn truyện cười.

– Không xứng hí khúc? Mày trừ hát hí khúc thì làm được cái gì, sống kiểu gì, chẳng lẽ đi cặp kè đũa có tiền, bán mông hở? Không phải sân khấu không tiếp nhận, mà cả xã hội này cũng không nhận. Mày không lo cho mày, thì cũng lo cho hấn chứ. Trình Cẩm, cứng đầu không phải lúc nào cũng tốt, mày bây giờ chịu quay đầu, cửa Trình gia luôn chào đón mày.

Trình Cẩm lắc đầu, ánh mắt y kiên định chân thành.

– Ông một ngày không tiếp nhận Chương Phồn, tôi một ngày không đi vào cửa Trình gia.

Chương Phồn quay lại nhìn Trình Cẩm, hấn đột nhiên cảm thấy đôi mắt Trình Cẩm có ánh sáng. Trình Cẩm đang che chở hấn, mặc dù thân thể gầy yếu, mặc dù con đường phía trước dài đằng đẵng, bọn họ gặp sóng gió suy sụp, nhưng Trình Cẩm mãi là thuốc an thần cho hấn. Câu nói khí phách kia như ánh sáng trong lòng hấn, đẩy lui thiên quân vạn mã.

Chương Phồn ôm Trình Cẩm vào lòng ngực, không ám muội, cũng không vuốt ve tình sắc; chỉ là ôm, hai người cái gì cũng không nói.

Trình Tần nhìn hai người trẻ tuổi sinh tồn trong kẽ hở của xã hội, tàn nhẫn trong mắt tán đi một ít, ông ta xoay người rời đi, nhưng vẫn không xin lỗi.

Ngoài cửa sổ mưa rơi, nhưng trong phòng lại ấm như mùa xuân, như ngày bọn họ hiểu thấu tâm ý của nhau.

17. Chương 17

– Mặc kệ là diễn hay là người, cũng không thể cô phụ.

...

– Anh sẽ cho em cuộc sống tốt đẹp, Trình Cẩm, anh hứa với em.

Vận xui đi, vận may đến. Trình Cẩm gặp quý nhân đầu tiên trong đời.

Y xứng xong một lần tan kịch, màn vừa hạ xuống đã hơi choáng váng, thậm chí trang sức còn chưa tháo đã ngã xuống. May có người đỡ kịp, y không phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Trình Cẩm nhìn vị kia, thế mà lại hơi quen. Không đợi y nhớ ra, người nọ đã giành nói:

– Cậu hấn nên gọi tôi một tiếng sư huynh, sư đệ.

Y chợt nhớ ra, người này là đại đệ tử Mai Vô Tuyết của đại sư mai phái y vốn theo học, nhưng lại bị Trình Tần chặn đường.

Trình Cẩm cười cười.

– Cẩm ơn sư huynh, nếu không có anh hôm nay đập mông là khó tránh khỏi.

Mai Vô Tuyết khoát tay, bộ dáng không để ý.

– Lão sư muốn gặp cậu.

– Trác tiên sinh?

Trình Cẩm cực kì giật mình, dù sao Trình Tần sớm chọc giận Trác tiên sinh, mà y cũng chỉ là có chút danh tiếng, cũng sớm hết rồi.

– Ủ, lão sư trong xe chờ cậu, đi thôi, sư đệ.

Trình Cẩm khi còn bé gặp Trác tiên sinh một lần, sau này gặp ở trên sân khấu kịch mới thấy vị đại sư này, lúc đó y ghét diễn xương, nên cũng không có cơ hội quen biết vị này.

Lúc chân chính nhìn thấy, y mới hiểu được tại sao Trác tiên sinh được gọi là đại sư, mà phụ thân chỉ có thể kêu là nghệ sĩ nổi tiếng.

– Trình Cẩm, ngồi đi.

Đây là một chiếc xe đã ngoại, Trác tiên sinh mặc áo sơ mi, mặc lên cực kì sạch sẽ, nhưng lại giống như người bình thường.

Trình Cẩm ngồi đối diện Trác tiên sinh, trong tay cầm ly trà.

– Vô Tuyệt nói với ta, giọng hát cậu bị hủy, nếu muốn hát hí khúc, thì phải chữa sao?

Trác tiên sinh uống ngụm trà, trong lời nói không có trách cứ, mà chỉ có lo lắng. Trình Cẩm ánh mắt rất sáng, trong đám bạn cùng lứa thì xem là thành thực ổn trọng, nhưng đối với người đã gần bốn mươi như Trác tiên sinh, thì vẫn là học sinh tiểu học. Vì vậy y thốt ra câu hỏi kìm nén đã lâu.

– Lão sư, tính hướng ảnh hưởng sự nghiệp không?

Trác tiên sinh cũng không kinh ngạc, mà Mai Vô Tuyệt lại đi vào, phủ thêm một chiếc áo khoác cho Trác tiên sinh.

– Nói anh đừng ra gió, phong thấp lại tái phát thì sao?

Mai Vô Tuyệt nói giống như răn dạy, mà Trác tiên sinh cũng không giận, còn sủng nịch nhìn.

– Biết rồi, tiểu quân gia.

Sau đó ông nhìn Trình Cẩm đang ngạc nhiên, cười nói:

– Trên đời này chuyện đáng chê rất nhiều, cậu nếu làm theo mọi người, cả đời đều bị trói buộc trong thống khổ. Cậu càng lên cao, cậu sẽ phát hiện mấy người đó chỉ là người thường, không đáng nghe, bao gồm cả cha cậu.

Trác tiên sinh nắm chặt áo bành tô trên người.

– Cha cậu Trình Tần là tiểu gia tử, ta không chấp nhận với hắn. Nhưng cậu là mầm tốt, Vô Tuyệt nói cậu thả bán đi đồng hồ cameras cũng không nhận cứu trợ từ hắn, chỉ bằng điểm đó, đệ tử như cậu ta nhận.

– Những thứ của tôi đều là sư huynh...?

Mai Vô Tuyệt nhếch môi cười, nén giận nhìn thoáng qua Trác tiên sinh.

– Anh xem anh, bán cả em.

Trác tiên sinh nghịch ngợm như đứa nhỏ.

– Ôi, việc làm tốt phải lưu danh, sau này sư đệ em công thành danh toại, còn có thể ghi nhớ một phần nhân tình của em.

Ông đưa một phong thư cho Trình Cẩm.

– Vợ cậu không phải xuất thân nhà danh giá, nhưng ta biết, hắn năng lực chúng. Ta cho hắn một cơ hội, còn bắt lấy được hay không, thì phải xem hắn.

Trình Cẩm nhận thư, tay run rẩy, cái này giống như tân sinh của bọn họ. Trên đời này người có năng lực rất nhiều, nhưng được cơ hội thì lại rất ít. Y nhận ân tình của lão sư, cũng thật tâm cảm tạ.

Y ngốc nghếch cảm tạ, Trác tiên sinh giống như không muốn nghe, nói với Mai Vô Tuyệt.

– Xong rồi mang sư đệ em đi kiểm tra giọng, nếu cần cho nằm viện luôn.

Lão Giang là thầy thuốc tư nhân của Trác tiên sinh, ông nhìn bệnh trạng Trình Cẩm mà lắc đầu liên tục.

– Cổ họng này, muốn xướng cũng khó.

– Giang thầy thuốc, tôi muốn dùng nó kiếm sống, có cách nào chữa không?

Lão Giang thở dài:

– Chữa thì cũng được, nhưng rất đau.

– Không sao, phiền toái ngại.

Trong mắt Trình Cẩm đầy ánh sáng cầu khẩn, lão Giang muốn giảm căng thẳng, vui đùa nói:

– Đệ tử Trác tiên sinh đều yêu xướng muốn điên, ta biết lâu rồi.

Trình Cẩm cười với ông, nói năng khí phách.

– Tôi chỉ dùng nó kiếm sống, vợ tôi mới yêu muốn điên.

Dọc theo đường đi Mai Vô Tuyết cũng không nói năng, sắc mặt lạnh lùng, tựa hồ cực kì không vừa lòng lí do của Trình Cẩm.

Trình Cẩm cũng không giấu giếm, y biết, đối với vị sư huynh cái gì cũng làm được này, y lừa không nổi.

– Sư huynh, tôi thật sự không thích hí khúc, là bởi vì Chương Phồn yêu thích mới kiên trì đến giờ. Tôi cũng đúng là không có tư cách làm đệ tử của lão sư.

Thật lâu sau Mai Vô Tuyết mới trả lời:

– Tôi là vì yêu diễn nên mới yêu người kia, cậu là vì yêu người kia mới yêu diễn. Tôi có lỗi với người đó, cậu có lỗi với diễn, đều giống nhau.

Hắn ta xuyên qua mắt kính nhìn Trình Cẩm, nói thêm:

– Mặc kệ là diễn hay là người, cũng không thể cô phụ.

Chương Phồn lúc về tới nhà, Trình Cẩm đang ở cửa chờ hắn, ý cười thì trong suốt, trong tay còn cầm một lá thư.

Tất cả mệt mỏi đều bay biến, chỉ sót lại khuôn mặt tươi cười của Trình Cẩm, cười đến ý xuân dạt dào.

Chương Phồn xoa mồ hôi trên mặt, cầm lấy bức thư trong tay Trình Cẩm.

Là một xí nghiệp hàng đầu có vốn đầu tư nước ngoài, là nơi Chương Phồn nghĩ cũng không nghĩ tới.

– Lão sư nói anh thiếu cơ hội, nhưng đối phương sẽ không nường tay, còn dựa vào năng lực của anh.

Trình Cẩm giọng nói vẫn khàn, y vừa mới trị liệu rất đau đớn, đến bây giờ cảm giác đau đớn vẫn chưa hết. Lực chú ý của Chương Phồn đều đặt ở cổ họng y.

– Giọng bị sao vậy?

– Em nếu sau này không thể... không thể xướng hí khúc, thì phải làm sao?

– Thì không xướng.

Chương Phồn nâng tay ôm y vào lòng, lời nói mang theo đau lòng:

– Anh sẽ cho em cuộc sống cơm áo không lo, không cần hát sống tạm qua ngày.

Trình Cẩm bất ngờ nghe lời, ở trong ngực hắn lấm bầm:

– Nhưng mà em muốn xướng cho anh nghe.

– Vậy chỉ xướng cho anh thôi.

Chương Phồn hôn khẽ môi y, cực kì thành kính, trong mắt đều là sùng nịnh với tình yêu nồng cháy.

– Anh sẽ cho em cuộc sống tốt đẹp, Trình Cẩm, anh hứa với em.

18. Chương 18

Y bưng bình nghĩ, vợ y chỉ dùng để chia sẻ hạnh phúc thôi.

...

Về nhà, lúc trước đối với Chương Phồn, là hai từ cực kì phiền chán. Nhưng giờ, với hắn, hai từ này ảm áp vô cùng, là hi vọng, cũng là tình yêu.

Chương Phồn nhờ cơ hội nhận được một chức vị bình thường. Hắn không giỏi ăn nói, nhưng hắn thân là nhân viên kỹ thuật, năng lực xuất chúng tự nhiên sẽ được ưu ái, cũng không cần công phu mớm mềp làm gì.

Giọng Trình Cẩm cũng ngày một tốt lên. Có sự giúp đỡ của Trác tiên sinh và Mai Vô Tuyết, sự nghiệp y cũng lên cao, cầm vài giải thưởng lớn, thành nghệ thuật gia xướng hí khúc chạm tay có thể bằng.

Mọi việc bắt đầu tốt đẹp.

Chương Phồn dành ra kỳ nghỉ đông, Trình Cẩm cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi, hai người quay về cố hương của Chương Phồn.

Thành nhỏ vẫn là thành nhỏ ấy, mức sống vẫn thấp như vậy, tuy rằng phá bỏ một vài kiến trúc cũ, nhưng chính thể vẫn không thể đuổi kịp phần hoa chốn đô thị.

Chương Phồn một thân đồ hiệu, làm cả người hắn tuy lạnh lùng nhưng quý khí, tất nhiên công lao đều là nhờ Trình Cẩm. Đối với Chương Phồn, quần áo chỉ cần sạch sẽ là được. Trình Cẩm mặc áo sơ mi xám trắng, một đầu tóc dài buộc lên, nhuộm màu hạt dẻ, không nổi bật như trước, nhưng mặt mày vẫn thanh cao xuất trần.

Vị trí rạp hát xưa giờ thành một tòa thương mại, người đến người đi ra ra vào vào, ai cũng nhìn hai người một cái, cũng dễ hiểu, vì hai người như bước từ trong tranh ra vậy.

Chương Phồn nhìn tòa nhà trước mặt, đột nhiên hỏi:

– Năm đó anh giống như biến thái vậy, sao em không bỏ chạy?

Trình Cẩm cười nhạt, hai tay đút túi áo, đi theo Chương Phồn nhìn trời.

– Ừ nhỉ, nếu là người khác em sớm đạp một cái lên mặt rồi. Mà lúc đó cũng định đạp, nhưng không hiểu sao lại không xuống chân được.

Chương Phồn không nói, hắn kéo Trình Cẩm vào tòa nhà đó. Hai người im lặng tản bộ, giống như đang tìm lại hơi thở cảm giác năm nào, là giai đoạn yêu nhau năm đó, thanh xuân năm đó của Chương Phồn.

– Anh lúc nhỏ bị bắt nạt không khóc, mẹ chết cũng không khóc. Bọn họ nói anh máu lạnh, người cũng lạnh.

Chương Phồn không nhìn Trình Cẩm, hắn nhìn ra phương xa, tựa như đang nhìn rạp hát sớm tan nát.

Trình Cẩm yên lặng ôm hắn, hôn môi hôn vành tai hôn cổ hắn, giống như dỗ dành chú mèo nhỏ nhà mình.

Y thấy nước mắt Chương Phồn rồi, lúc bọn họ ly biệt và gặp lại, một lần rồi lại một lần. Chương Phồn không có máu lạnh, chỉ là hạt mầm thất vọng đã nảy mầm lớn thành đại thụ che trời, y là cứu chuộc của Chương Phồn.

Mặc kệ thế nhân nghĩ gì vợ y, vợ y mãi là người tốt nhất trong lòng y.

Trình Cẩm chưa từng cảm nhận được ầm áp gia đình, Chương Phồn cũng không hơn gì. Cha mẹ bọn họ chưa từng đảm nhận trách nhiệm với bọn họ, họ giống như bị cả thế giới này vứt bỏ, chỉ có thể ôm nhau liếm vết thương, là tồn tại duy nhất trong lòng nhau.

– Đi xem mẹ anh nào.

Hai người đi tới cửa hàng bán hoa dưới lầu, Chương Phồn nhìn đóa hoa xinh đẹp trước mặt, đột nhiên nói. Trình Cẩm chọn một bó hoa bách hợp và một bó hồng, một bó cho Chương Phồn. Hai người bắt taxi đến nghĩa trang.

– Bà cả đời chơi nam nhân, nam nhân nghĩ mình chiếm được món hời, thật ra bị bà chơi đùa. Anh thừa nhận bà ta sống bữa bãi tiêu sái, nhưng anh không thích cách sống này. Bà ta không nhất định phải... sinh ra anh, anh chỉ là thứ bà trúng thưởng nên được, nhưng là trói buộc vì không có tiền phá đi.

Chương Phồn để bó hoa lên mộ Chương Hồng. Trong ảnh nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp, mặt mày phóng đảng, mặt sáng bóng, phong tao muốn chết.

– Nhưng bà ta giúp chúng ta, nhớ không? Lúc bà cầm thùng rửa chén đánh nhau vì chúng ta, em đã nhận bà ấy là mẹ.

Trình Cẩm nhìn ảnh Chương Hồng, lời nói phát ra từ sâu thẳm linh hồn. Chương Phồn không đáp lại, Trình Cẩm cũng không cần hẳn nói gì.

– Bà yêu anh, đối với loại người yêu bản thân mình nhất như bà, như vậy cũng rất khó có được.

Trình Cẩm xua đi ký ức cha mẹ y muốn bóp chết rồi muốn kiểm soát y lúc bé, y không muốn chia sẻ đau khổ của y với Chương Phồn. Y bướng bỉnh nghĩ, vợ y chỉ dùng để chia sẻ hạnh phúc thôi.

Chương Phồn nhẹ nhàng ôm Trình Cẩm từ sau lưng. Trình Cẩm nghe thấy giọng hần ép nhỏ xíu, còn vương giọng mũi:

– Anh như vậy, tài đức gì gặp được em chứ?

Trình Cẩm nhẹ giọng cười cười, cúi đầu hôn lên mu bàn tay hần.

– Lời đó phải để em nói.

Trước khi gặp Chương Phồn, cuộc sống Trình Cẩm mãi không thay đổi, vẫn im lặng như nước. Y phải dùng khoái cảm cực đoan để cảm nhận hơi thở của sự sống. Là Chương Phồn biến y thành người bình thường, có thể làm tình, hưởng thụ khoái cảm, hưởng thụ tình yêu.

Trình Cẩm lay một lay trước mộ Chương Hồng, nói từ nội tâm:

– Mẹ, cảm ơn ngài đem Chương Phồn tới thế giới này, rồi trao anh ấy cho con. Nửa đời sau con sẽ chăm sóc anh ấy thật cẩn thận, con hứa với ngài.

Chương Phồn kinh ngạc nhìn Trình Cẩm, hần tựa như có vô số lời muốn nói, lại giống như cái gì cũng không cần nói ra, hần chỉ ôm thật chặt vợ hần, không nói.

Lúc hai người rời đi, mặt trời đã ngã về tây. Ánh sáng chiều tà kéo bóng hai người ra rất dài, đẹp đôi làm người hâm mộ, tự thành một cảnh đẹp riêng.

– Về thôi.

Chương Phồn mở cửa xe cho Trình Cẩm, một bộ hầu hạ đại gia. Trình Cẩm vào trong, rồi kéo hần vào, mặt mày nhuộm nét cười, cực kì xinh đẹp.

– Đi, chúng ta về nhà.

Về nhà, lúc trước đối với Chương Phồn, là hai từ cực kì phiền chán. Nhưng giờ, với hần, hai từ này ầm áp vô cùng, là hi vọng, cũng là tình yêu.

19. Chương 19

Nếu không thể ở bên em, thì giết anh.

...

Không có anh sẽ không có Trình Cẩm hôm nay; không có anh, Trình Cẩm đã sớm chết.

(warning: Có H, ai kị thì giờ quay đầu còn kịp)

Ban công, nhà bếp, phòng tắm, chỗ nào làm được cũng làm rồi. Chương Phồn bèn tìm ra một chỗ mới, phòng để đồ.

Trình Cẩm toàn thân trần trụi, thân thể trắng nõn vờng phải mảnh vải đỏ tươi, đôi mắt bị bịt kín, y biết đây là tình thú của Chương Phồn, cũng vì vậy lửa dục đốt người, cả người run rẩy. Núm vú xinh đẹp dựng thẳng, môi hơi hé phát ra tiếng rên rĩ. Chương Phồn từng chút từng chút hôn da thịt y, như chạm vào một tác phẩm nghệ thuật. Trình Cẩm nhẹ giọng ngân nga, như dụ dỗ năm nào. Mông y thật đầy đặn vểnh lên, chậm rãi bò lên người Chương Phồn, như rắn quấn lấy, đầu lưỡi đỏ tươi liếm mặt Chương Phồn, vải đỏ da trắng làm nổi bật mái tóc nâu, càng có vẻ trong sáng. Chương Phồn hô hấp gấp gáp, Trình Cẩm như yêu hóa người, y mở hai chân ngồi trên người Chương Phồn, hơi hơi cúi đầu liếm hai điểm trên ngực Chương Phồn, sau đó ngồi mạnh xuống, mông hướng về sau, cổ sức kêu lên một tiếng pha giữa đau đớn và đam mê. Y chống tay trên người Chương Phồn không để mình ngã, mặt y trắng toát, như đang nén đau. Chương Phồn thấy đau lòng chết, Trình Cẩm không cho hấn lùi lại.

– Bên trong em chặt, anh thích không?

Âm thanh dụ hoặc rơi vào tai Chương Phồn, Trình Cẩm cảm nhận vật đó trong người lại lớn hơn, suýt nữa xé rách y, y cao thấp động, huyết cổ sức phun ra nuốt vào vật ấy của Chương Phồn, rên rĩ như mèo động dục.

– Chương Phồn, thật lớn. Em sắp bị đâm hỏng.

Chương Phồn cũng học hư, hấn không còn là học đệ đơn thuần năm đó nữa. Con thịt đâm vào cơ thể Trình Cẩm, Trình Cẩm uốn éo trên người hấn, như con chim bị trói buộc. Chương Phồn kéo cổ y xuống, hôn nóng bỏng.

– Trình Cẩm, em tao chết.

Lúc Chương Phồn làm tình rất ít khi nói tục. Hấn theo chủ nghĩa thực chiến, nhưng Trình Cẩm trêu ác, hấn không nhịn được. Thứ không nhỏ kia cứng rắn cắm vào cơ thể Trình Cẩm, một bên kéo mảnh vải đỏ trên người Trình Cẩm.

Trình Cẩm bị làm đến ý loạn tình mê, che miệng khóc. Đùi đã đau nhức vô cùng, mặt sau cũng bị Chương Phồn đâm hỏng. Nội tạng giống như sắp rơi ra, nào còn bộ dáng thanh cao ngày xưa, thậm chí còn đau hơn đâm phụ lúc cao trào, một mặt bị Chương Phồn làm khóc kêu không ngừng, một mặt lại muốn càng nhiều.

Chương Phồn đặt y trên mặt đất, chỗ đó được trải một tấm thảm lông trắng. Trình Cẩm được đặt lên trên, tôn lên y như một chú chồn nhỏ trắng tuyết, phe phẩy mông để Chương Phồn làm tới nơi sâu nhất.

– Làm em thoải mái hơn phụ nữ nhỉ, Chương Phồn?

Y phóng đang dụ dỗ, Chương Phồn xách giáo ra trận, trực tiếp đem thứ kia cắm vào.

– Anh chưa từng làm với phụ nữ, nhưng anh sẽ không thích ai hơn em.

Chương Phồn đâm quá lợi hại, thậm chí tách ra phần bị đâm quen để đâm vào sâu hơn. Trình Cẩm khóc kêu cầu buông tha, lại co rút bên trong muốn nhiều hơn.

Đây là một tràng tình ái rất điên cuồng cũng rất thoải mái, tâm thận đã sớm bị ném lên chín tầng mây, quan trọng nhất là làm cho nhau thấy thoải mái.

Chương Phồn hôn trán đầy mồ hôi của Trình Cẩm, mở ra vải đỏ bịt mắt. Trình Cẩm rút cuộc cũng nhìn thấy, vội vã hôn vợ y, y bò lên người Chương Phồn, bộ dáng đói khát.

Chương Phồn ôm vợ mình, một lời yêu thương nói ra:

– Anh thật muốn chết trên người em.

Nếu không thể ở bên em, thà giết anh.

Đây là lời nói ở sâu thẳm Chương Phồn, hắn chưa nói, cũng sẽ không nói.

Trình Cẩm để hắn ôm, cơ thể xinh đẹp như đóa hoa nở rộ, y thanh cao lại phóng đảng, nhìn xuất trần tuyệt thế, lại nhiễm lên hương vị cực đậm tà.

– Chương Phồn, gậy của anh sau này không được đâm người khác.

Đây là lần đầu tiên Trình Cẩm thể hiện chủ quyền công khai, làm cho Chương Phồn cực kì kích động và sung sướng, hắn lại đè Trình Cẩm ra làm vài lần, thẳng đến lúc giọng đối phương khàn đi, thân thể cũng giống như rớt đứt dây, mặc hắn làm mới chịu ngừng tay.

Chương Phồn ôm Trình Cẩm nhũn chân nhũn xương sống thắt lưng vào phòng tắm, Trình Cẩm ôm cổ hắn, yếu ớt như cây vừa bị chà đạp, trên mặt mang cười.

– Chương Phồn, em được mời hát hí khúc.

Y nói ra một nơi mà Chương Phồn chưa từng nghĩ, sau đó thấy Trình Cẩm cười thỏa mãn.

– Em đưa vé cho anh. Những người khác không quan trọng, nhưng anh nhất định phải đi.

Không có anh sẽ không có Trình Cẩm hôm nay; không có anh, Trình Cẩm đã sớm chết.

Trình Cẩm nuốt lời này vào bụng, y vuốt ve mặt Chương Phồn, lại dâng lên một nụ hôn say nồng.

Ngoài song cửa pháo hoa rực rỡ, đèn đuốc sáng choang nơi thành thị không ngủ.

Nơi vốn ăn thịt người này bỗng nhiều hơn một tình yêu, giống như cô gái bình thường quyến rũ xinh đẹp.

Chương Phồn cảm thấy hắn chưa từng hạnh phúc như vậy.

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương Phồn mở vòng tay ôm y, như ôm cả thế giới của mình.

– Cả đời anh không có vui buồn, Trình Cẩm, chỉ có em, là bảo vật quý báu nhất đời anh.

Trình Cẩm không nói, chỉ nhìn mặt vợ mình, rồi thản nhiên cười, môi son hôn lên môi hắn.

Trình Cẩm cuối cùng cũng bước vào đại sảnh vàng* đó, nơi Chương Phồn ước mơ bao ngày.

Y mặc bộ diễn phục vô giá, bước chân run rẩy nhẹ nhàng, gương mặt như tiên xuất trần, trên mặt điểm chu sa, điểm tuyết thêm chút diễm dúa. Một đường bông bành đi xuống, ca xướng lên, thẳng đến lúc bay lên như cánh diều, giành được từng tràng, từng tràng vỗ tay phía dưới.

Chương Phồn ngồi hàng ghế vip, hắn biết ánh mắt của Trình Cẩm chưa từng rời khỏi người hắn, hắn cũng tìm kiếm vợ mình, trong lúc bàng hoàng, hắn như đứng trên sân khấu, múa cùng vị tiên tử kia, mỹ nhân cảnh đẹp, tuyệt đại tạo tao nhà.

Đến tận lúc Trình Cẩm xướng xong, tan cuộc, Chương Phồn vẫn ngồi im, đầu óc mê muội, cảm thấy như đang mơ vậy. Trình Cẩm diễn xong, diễn phục chưa thay, sợ hắn có chuyện, chạy tới, lại bị Chương Phồn

ôm vào ngực. Chương Phồn tựa như muốn hít hết mùi hương trên người y, bộ dạng muốn ngừng mà không được làm y vừa lo sợ, vừa cảm thấy thỏa mãn trong lòng.

Trình Cẩm dùng tốc độ nhanh nhất cởi trang phục và đạo cụ, mặc tạm một bộ đồ rồi chui vào trong xe Chương Phồn. Chương Phồn cầm lấy chân y, hôn một đường thẳng đến cẳng chân, rồi lại đến bắp đùi, tại nơi trắng nõn đó gieo xuống một dấu hôn hồng hồng. Trình Cẩm vừa đau vừa thích. Đào kép vừa mới xướng xong, thân còn vương mùi quyến rũ nữ tính, lại tô xuyết nét trầm thấp nam tính, trang điểm trên mặt chưa lau sạch, Chương Phồn mút đôi môi còn sót lại son đỏ của y, ánh mắt mê muội lại nguy hiểm.

– Trình Cẩm, Trình Cẩm...

Trình Cẩm lâu rồi chưa được thấy bộ dạng không kiềm chế được của Chương Phồn, y bị Chương Phồn cắn cổ, co rút lại huyết vốn rất chặt. Thịt nhận của Chương Phồn cứ thế đâm thẳng vào, Trình Cẩm hét thảm, toát mồ hôi, lại cứng rắn ôm không buông. Y lắc mông nuốt tính khí của Chương Phồn vào, bóng lưng xinh đẹp thẳng tắp, y như tiên tử.

– Trình Cẩm, anh yêu em, anh yêu em.

Chương Phồn khóc, khóc hô tên y, giống như là đứa nhỏ hai mươi tuổi năm nào, xin y đừng đi.

Trình Cẩm không biết là bị làm khóc hay là nghĩ tới cực khổ bấy lâu nay của hai người. Y xoay lưng lại với Chương Phồn, che miệng lại khóc, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ mê người, cuối cùng ngừng cổ rên, giống như cổ vũ vợ y.

Hắn vỗ về vết thương trên người Trình Cẩm, cúi người liếm liếm hôn hôn. Đây là huân chương của Trình Cẩm, là huân chương cho việc cố gắng vì hạnh phúc bọn họ, là vinh quang cao đẹp nhất.

Trình Cẩm bị hắn làm ngất, miệng cầu xin tha thứ. Chương Phồn sớm không còn tỉnh táo, thói hư nam nhân làm hắn buộc Trình Cẩm nói lời xấu hổ.

– Anh làm em thích không? Trình Cẩm em là của ai?

– Em là của anh, bị anh làm nát, hỏng, em muốn bắn, tha cho em, lão công.

Trình Cẩm trong lúc mê loạn thốt lên xưng hô y chưa từng kêu qua. Chương Phồn đỏ mắt, giống như phải nhét hai cái túi (là hai vật bất ly thân với cái ấy đấy) vào, Trình Cẩm xin hắn, một tiếng rồi một tiếng đáp lại tình yêu của Chương Phồn. Y giống như con thú dâm dăng bị tình dục tới buộc, cả người ầm ứ, miệng huyết bị làm tới không khép được, thậm chí bên trong còn chảy ra tinh dịch của Chương Phồn.

Chương Phồn bắn trong người Trình Cẩm mấy lần, cả người cũng mướt mồ hôi. Hắn ôm Trình Cẩm vào ngực, như sợ y chạy, suy nghĩ thật lâu mới nói bên tai Trình Cẩm:

– Em thật tốt, tức... tức phụ.

Trình Cẩm nhìn đôi tai đỏ bừng của hắn, cũng biết xưng hô này là tập tục quê Chương Phồn, vì vậy liếm vành tai Chương Phồn.

– Nam nhân của em thật lợi hại.

Chương Phồn mặt đỏ như muốn nổ tung, liều mạng lấp kín miệng Trình Cẩm, giống như Trình Cẩm chỉ cần nói thêm câu nào thì hắn sẽ xấu hổ chui vào đất vậy.

Mấy năm nay, bọn họ một đường giằng co đi tới, vì được ở bên nhau, rất khổ.

Chương Phồn đi công trường làm cu li, hắn bán đi tất cả đồ quý giá trên người. Bọn họ bị người tạt nước bẩn, mắng biến thái, Chương Phồn trải qua việc mất người thân, trải qua người nhà phản bội, thậm chí có mấy lần tắt tiếng, suýt mất đi khả năng nói chuyện.

Bọn họ là một bộ phận bên trong chúng sinh trên đời, không phải không sợ khổ, cũng không hi vọng hạnh phúc xa vời.

Nhưng bọn họ đều có, đại sảnh này Trình Cẩm đã đặt chân qua, tại nơi cao nhất này diễn xướng cho vợ y, đây là tâm nguyện duy nhất của y từ trước tới nay, giờ đã làm được, y rất thỏa mãn.

Chương Phồn đâm vào cơ thể Trình Cẩm, như liễu chết. Hắn yêu chết người mảnh mai này, từ lần đầu tiên thấy Trình Cẩm đã yêu.

Hắn nhận mình biến thái, là Trình Cẩm cứu vớt hắn. Không chỉ cho phép hắn chạm tới người đối với hắn xa tận chân trời này, còn trao cho hắn tình yêu đẹp nhất thế gian.

Hắn không thấy khổ, chỉ cần được ở bên Trình Cẩm, khổ nữa hắn cũng không sợ.

Chương Phồn biết, hắn là gánh nặng của mọi người, là gánh nặng của thế giới này, nhưng không phải gánh nặng của Trình Cẩm.

Đây là tân sinh của hắn.

Buổi tối Trình Cẩm lại lên sân khấu, Chương Phồn bị cấp trên gọi đến, nói là có việc quan trọng. Chương Phồn vốn không muốn đi, chuyện gì quan trọng hơn Trình Cẩm chứ.

– Em chờ anh, lỡ đâu là chuyện vui thì sao?

Chương Phồn dẫn lòng đi công ty, đúng là bị tin vui đập đến ngu.

Sở trưởng của bọn họ được nâng lên làm bộ trưởng trụ sở chính, vị trí sở trưởng liền trống. Hôm nay sở trưởng múa bút, đem mũ này ném lên đầu hắn.

Chương Phồn chưa đến ba mươi mà leo lên trung tầng xí nghiệp, việc này chưa từng có, mới được chúng kiến lần đầu.

Hắn chạy thực mạng đến chỗ Trình Cẩm, đã kết thúc, xung quanh một mảnh bừa bãi, có mấy nhân viên công tác quét sân thu thập dụng cụ. Trang phục và đạo cụ Trình Cẩm chưa thay, xoay lưng về phía Chương Phồn, xướng đoạn Chương Phồn thích nhất, đoạn trong Quý phi say rượu.

Y xương ê a nổi đau triền miên. Trình Cẩm đẹp trời sinh, giọng cũng hay, nhân viên công tác xung quanh xem đến mê mẩn, thậm chí còn có người xem đến dừng công việc.

Lúc này gần khuya, đèn nê ông bật lên làm cả thành thị đầy màu sắc. Trình Cẩm cung trang trong vắt rất nổi bật, y xoay người đi tới cạnh Chương Phồn, sóng mắt lưu chuyển, nhìn qua mê đắm, hay cho một người vợ đẹp.

Chương Phồn mở vòng tay ôm y, như ôm cả thế giới của mình.

– Cả đời anh không có vui buồn, Trình Cẩm, chỉ có em, là bảo vật quý báu nhất đời anh.

Trình Cẩm không nói, chỉ nhìn mặt vợ mình, rồi thản nhiên cười, môi son hôn lên môi hắn.

Hai người bọn họ không coi ai ra gì mà ôm nhau, trên thế giới chuyển động không ngừng bỗng thêm một chút phần hoa tựa gấm, như bầu trời của trần gian.

Toàn văn hoàn.

Edit là tui: Tui có vài lời muốn để lại.

Thứ nhất, có ai từng thắc mắc cái đại sảnh vàng vàng được nhắc hoài hông

đó, nó đó, vàng thiệt hen.

nó là Wiener Musikverein, tức là một phòng hòa nhạc trong quận Innere Stadt của Vienna, Áo. Được đánh giá là một trong những nhà hát tốt nhất trên thế giới. Danh giá thế đấy.

Thứ hai, đây chính là món quà của mình dành tặng các bạn, chúc năm mới vui vẻ.

Được rồi, nói chung truyện này gây ấn tượng rất mạnh với mình. Phồn Cẩm, Chương Phồn và Trình Cẩm, thứ phần hoa trên gấm đẹp để lung linh.

Mình phải chia tay Chương Phồn và Trình Cẩm tại đây, có bình luận nói tiếc duy nhất của bộ truyện là không có phiên ngoại, nhưng đối với mình phiên ngoại không cần thiết, gần ấy chương truyện đã không cần tới phiên ngoại để kết thúc.

Đôi lời tâm tình, kết thúc tại đây. Thân ái và hẹn gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-cam>